

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Cuvânt înainte

„Sunt glasul celui care strigă în pustie”. Aceste cuvinte se potrivesc tuturor crainicilor **Împărăției care va veni**. Dintre ei toți, Ioan Ciobotă s-a așezat în fața unui microfon pentru ca glasul lui să fie auzit cu folos pe o mai mare întindere.

Expresia biblică pare câteodată o metaforă a zădărniceii neputincioase, dar „*la început n-a fost așa*”. În Isaia, capitolul 40, versetele 1-3, unde apare pentru prima oară, expresia este o aplicație a îndemnului din context:

„*Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu,*
zice Dumnezeuul vostru.
Vorbiți bine Ierusalimului
și strigați-i că robia lui s-a sfârșit,
că nelegiuirea lui este ispășită;
căci a primit din mâna Domnului
de două ori cât toate păcatele lui”.

Purtătorul acestui mesaj a fost identificat profetic de cei patru evangheliști cu Ioan Botezătorul (*Mat. 3:3; Mc. 1:3; Lc. 3:4; Ioan 1:23*).

Apărut ca un „*glas al pustiei*”, Ioan a avut o lucrare cu rezultate fenomenale:

„*El este acela despre care este scris:*
‘Iată, trimit pe solul Meu înaintea Feței Tale,
care Îți va pregăti calea înaintea Ta’.
Vă spun că dintre cei născuți din femei,
nu este nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în Împărăția lui
Dumnezeu, este mai mare decât el.
Și tot norodul care l-a auzit, și chiar vameșii,
au dat dreptate lui Dumnezeu,
primind botezul lui Ioan” (*Luca 7:27-29*).

Am amintit despre cazul lui Ioan Botezătorul pentru că este potrivit în prefața unei cărți dedicate celor care au gustat din plin singurătatea.

Ioan a trăit în pustia acestei singurătăți. A stat acolo fără părinți, fără prieteni, fără familie, doar cu Dumnezeu. Și Ioan ne-a demonstrat că „*pustia poate să rodească*”.

Mii și mii de oameni din vremea lui, și milioane dintre cei care s-au întâlnit de atunci cu el pe paginile Bibliei, i-au devenit prieteni, ucenici și frați în credința mântuitoare în Isus Cristos.

Da, chiar și cei ce trec prin valea plângerii o pot preface „*într-un loc plin de izvoare*” (*Ps. 84:6*).

Autorului acestei cărți, pe care-l cunosc și care m-a cinstit cu prietenia lui, îi urez să aibă harul de a fi în generația lui „*un glas*” care să pregătească în inimile ascultătorilor și cititorilor săi calea către Cristos.

Îl rog să nu tacă, să nu se oprească până ce se vor împlini celelalte cuvinte ale profetului Isaia:

„*Căci după cum ploaia și zăpada*
se pogoară din ceruri
și nu se mai întorc înapoi,
ci udă pământul
și-l fac să rodească
și să odrăslească,
ca să dea sămânță semănătorului
și pâine celui ce mănâncă,
tot așa și Cuvântul Meu,
care iese din gura Mea,

*nu se întoarce la Mine fără rod,
ci va face voia Mea
și va împlini planurile Mele.*

Da, veți ieși cu bucurie și veți fi călăuziți în pace.

*Munții și dealurile vor răsună de veselie înaintea voastră
și toți copacii din câmpie vor bate din palme.*

*În locul spinului se va înălța chiparosul,
în locul mărăcinilor va crește mirtul.*

*Și lucrul acesta va fi o slavă pentru Domnul,
un semn veșnic, nepieritor” (Isaia 55:10-13).*

*Pastor
Daniel Brânzei*

Gânduri către cititori...

Pentru mulți dintre noi, aspectele multiple ale termenului „*singurătate*” sunt clar delimitate, în vreme ce pentru alții ele par a fi sinonime perfecte.

Termenul „*singurătate*” poate denumi o stare de fapt, statutul social de persoană singură, cum ar fi, de exemplu, o persoană necăsătorită, văduvă, divorțată sau care a ajuns singură datorită altor circumstanțe ale vieții.

Același termen poate denumi și o stare sufletească lăuntrică, interioară, persoana în cauză simțindu-se abandonată, părăsită, izolată de viața socială, de oameni, de lumea din jur și chiar de Dumnezeu.

De multe ori prin „*singurătate*” înțelegem „*solitudine*”, cu alte cuvinte retragerea voită a unei persoane din tumultul vieții pentru a petrece o vreme *singură* cu un anumit scop, cum ar fi refacerea fizică, psihică, emoțională, meditația sau cugetarea etc.

În această carte, fațetele termenului „*singurătate*” se întrepătrund, fapt care ne ajută să înțelegem mai bine că, în ultimă instanță, orice persoană, nu numai cea cu statutul social de „*persoană singură*”, poate experimenta momente de singurătate, când se simte, sufletește și mental, izolată de oameni și de Dumnezeu.

Această stare sufletească se poate instala voluntar sau involuntar, datorită suferințelor, a împrejurărilor vieții, a păcatului, a firii omenești, care distrug relația și comunicarea autentică cu Dumnezeu și cu semenii.

Când această stare de singurătate lăuntrică se instalează pentru o perioadă mai lungă de timp și tinde să devină permanentă, ea devine nocivă și poate duce la o viață pustie. Dar când o persoană alege să trăiască un timp în *solitudine*, izolată de ceilalți oameni cu scopul meditației, a cercetării de sine, a edificării sufletești și a întăririi relației cu Dumnezeu, atunci această izolare poate duce la creștere spirituală și umplere de putere divină.

Dacă astfel de momente de solitudine sunt benefice și de dorit din când în când, singurătatea nu este o stare de dorit și doar Dumnezeu este Cel care ne poate ajuta să ieșim din ea.

Citind această carte, mi-am întărit convingerea formată de-a lungul anilor că atunci când suntem bine integrați într-o comunitate de credincioși autentici, când Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne înnoiască gândirea, să ne schimbe perspectiva și concepția despre lume și viață, atunci singurătatea dispare și face loc unei vieți pline de semnificație, unei vieți de slujire a lui Dumnezeu și a semenilor.

Dumnezeu poate transforma
pustia singurătății într-o
OAZĂ
în care să înflorească **SPERANȚA**
și să rodească **CREDINȚA**.

Cornelia Stoica

Motto:

*Când nu mai întinzi mâna să-i ajuți pe alții,
ci îți retragi totul în „cutiuța” ta
și începi să-ți plângi de milă,
când refuzi să lași dragostea lui Dumnezeu să curgă prin tine,*

**ATUNCI
SINGURĂTATEA ESTE ABSOLUT CHINUITOARE.**

Radiana Cordoș

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea 1

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Când sunt singur, efectiv îmi umplu timpul liber și-i dau de lucru minții mele. Fie că *mă ascund* în spatele unui monitor sau în fața unei cărți...

Dr. Ileana Radu, specializată în psihoterapie familială:

Dumnezeu este întotdeauna acolo, oricât de singur te-ai simți. În esență nu ești singur, pentru că El este acolo.

Domnul A.I., Căminul de bătrâni:

Problema care ne frământă este că suntem singuri.

Reporter:

Ce înseamnă singurătatea pentru dumneavoastră?

Domnul L.O., Căminul de bătrâni:

O viață pustie. Singurătatea înseamnă o viață pustie. Nevoia de a comunica cu cei apropiați. Un chin, o viață chinuită, pustiită.

Reporter:

Când este durerea mai mare pentru cei singuri? De sărbători? Duminica? Primăvara?

Prof. dr. Doina Cozman, medic specialist psihiatru, cadru didactic - Facultatea de Medicină și Farmacie:

Da, desigur. Atunci când sunt sărbători, atunci când este ziua de naștere a cuiva, atunci singurătatea parcă sună.

Gili Indrie, pastor:

Singurătatea doare. Indiferent câte realizări materiale și pământești ai, singurătatea doare sau omoară. Omoară omul din interior, acea parte a noastră care tânjește după Dumnezeu.

Reporter:

Ce este singurătatea? Soți singuri, soții părăsite de soții lor, copii fără părinți, bătrâni singuri cărora nu le deschide nimeni ușa și nu le dă nimeni un telefon, tineri - fete sau băieți - care nu au cu cine să se căsătorească, persoane divorțate, văduvi și văduve, orfani - toate acestea sunt câteva categorii de oameni singuri.

Primul lucru despre care Dumnezeu spune în Biblie că nu este bun, este singurătatea. În Genesa, capitolul 2, versetul 18, este scris:

„Domnul Dumnezeu a zis:

‘Nu este bine ca omul să fie singur.

Am să-i fac un ajutor potrivit pentru el’”.

De ce nu este bine să fie omul singur?

De ce nu și-a găsit un ajutor potrivit?

De ce nu are un partener sau o familie, părinți sau copii?

Sunt câteva întrebări la care încercăm să răspundem pe parcursul acestui documentar despre singurătate.

Prof. dr. Doina Cozman:

De Crăciun îți imaginezi că în alte case, în alte apartamente, lumea se bucură și familia este strânsă **laolaltă**. Din nou apare contabilul din noi și din nou face o socoteală care iese cu semnul minus:

„Ce mulți eram odată,

dar cum ne-am împrăștiat,

câți au dispărut,

câți ar putea să vină să mă caute

și nu vin!”.

Da, cred că există într-adevăr momente psihologice în care singurătatea doare.

Reporter:

Ce credeți că s-ar putea compara cu singurătatea? Boala, războiul, suferința, durerea?

Doamna F.M., Căminul de bătrâni:

Nimic, nimic, nimic. Nici să-ți aducă lumea și țara întreagă. Singurătatea-i foarte pustie. Îi cea mai grea boală, să știți de la mine. Cea mai dureroasă boală îi singurătatea. Asta-i mai rea decât cancerul. Foarte grea-i singurătatea. Eu spun: pe dușmanul meu îl mai mare să-l ferească Dumnezeu de singurătate. Singurătatea îi dureroasă tare.

Domnul L.O., Căminul de bătrâni:

Aceeași problemă-i la toți. Noi suferim datorită faptului că suntem singuri.

Reporter:

Doctorul Ioan Negrulescu, medic psihiatru, se confruntă de multe ori cu probleme generate de singurătatea din sufletul oamenilor.

Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

Când Îl găsește pe Dumnezeu, omul trăiește singurătatea ca pe un lux rar, singurătatea este un lux rar.

Reporter:

Eli Henteș, fostă actriță la Teatrul de păpuși din Târgu Mureș, a fost părăsită de soțul ei exact într-un moment când era grav bolnavă.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

În vreme de singurătate, am învățat multe din această experiență tristă. M-am rugat:

„Vino-mi, Doamne, în ajutor!

Mă simt atât de singură,

mă simt atât de răpusă.

Doamne, ia-mă de mână!

Vreau să simt prezența Ta!” .

Vă mărturisesc că am simțit prezența Domnului, care m-a copleșit într-un mod deosebit. M-a umplut de pace, m-a umplut de siguranță. De astă dată nu mă mai certam cu Dumnezeu, ci, dimpotrivă, I-am cerut iertare pentru nesăbuiința mea, pentru starea mea. În acel moment, și-mprejurul meu se așternuse pacea.

Reporter:

Care este mentalitatea unui om singur, care și-a produs singurătatea?

Gili Indrie, pastor:

Având în vedere că tot și-au sacrificat relațiile, unii gândesc așa: „Dacă tot le-am sacrificat, măcar să trăiesc bine!”. Și-atunci, parte din **anestezicele** pentru singurătate sunt vacanțele exotice: „Dacă tot m-am sacrificat, măcar...”. Și-atunci a pleca pe alte meleaguri este o răsplată bună pentru ceea ce au sacrificat.

Alții găsesc **anestezicele** în timpul petrecut pe Internet, în jocurile pe calculator, alții în... frigider, alții în telenovele și alte moduri mai creative sau mai puțin creative de a **anestezia** durerea singurătății.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Rămasă singură, știu că eram lângă geam și priveam cum ninge cu fulgi mari - priveam la fulgi și plângeam. Eram foarte bolnavă atunci când soțul meu a decis să mă părăsească pentru altă femeie.

Apoi am învățat să iert și să iubesc. Iertându-i pe cel și pe cea care mi-au făcut rău, am fost vindecată de Dumnezeu nu doar trupește, ci și spiritual, pentru că tot lăuntrul meu suferea.

Reporter:

Dar părăsirea de către partenerul de căsătorie nu este un apanaj specific în exclusivitate femeilor. Poetul Ionatan Piroșcă, grav bolnav fiind, a fost părăsit și el de soție.

Ionatan Piroșcă, părăsit de soție, poet:

De câte ori ne-am implicat cu adevărat în suferința altora? Singurătatea ne sperie și ne alungă. În primul rând, simt că ne vorbește foarte clar și foarte dur despre abandonare și lipsă de ajutor.

Despre Domnul Isus ni se spune că era așa de disprețuit că-ți întorceai fața de la El, iar în clipa morții, cea mai mare suferință a Sa a fost singurătatea absolută, lipsa de Dumnezeu, atunci când a strigat: „**Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?**” .

Învățătura Sa a fost DRAGOSTEA - acea putere de a Se dăruie pe Sine într-o relație pe care Dumnezeu a găsit cu cale să ne-o exemplifice atunci când l-a creat pe om din „două bucăți”, dar care este și trebuie să rămână cantonată în inefabilul, sfințenia și frumusețea absolută a relației din sânul Trinității divine.

Reporter:

Și Mântuitorul Isus Cristos a experimentat singurătatea. Dar nu în fața televizorului sau în spatele unui monitor, ci pe cruce.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Căsătoria nu este o soluție împotriva singurătății. Ba chiar poate să provoace o singurătate mult mai gravă. De exemplu, dacă apar neînțelegeri între soți, e clar că se poate ajunge chiar la divorț. Și atunci tot la singurătate fizică ajungi.

Reporter:

Doamna A.V. a cunoscut una dintre cele mai crunte singurătăți atunci când, în copilărie, a fost violată de tatăl ei. Acum este căsătorită și are familie.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Tu nu poți să fii propriul tău șef și să fii un șef bun. Intervine o altă forță care te ia și face cu tine ce vrea. Dar în singurătatea în care Îl implici și pe Dumnezeu, El Își ține promisiunea și te scoate de acolo.

Reporter:

Copiii au nevoie de ceea ce le oferă părinții sau de părinți?

Dr. Ileana Radu:

Copiii au nevoie de părinți, nu neapărat de ceea ce le oferă părinții. Dacă copilul mic este un copil hiperchinet, un copil care nu stă locului, care este „sare și piper”, de cele mai multe ori hiperchinetismul și mișcarea lui este, de fapt, o cerere de relație.

Apoi adolescentul care stă în camera lui cu televizorul... Aici este o întreagă poveste, cu baby-sitter-ul, cu doica electronică. De cum se nasc, le punem televizorul în față. E foarte bine să le punem muzică, e foarte bine să ne ocupăm de ei. Dar televizorul și computerul niciodată nu înlocuiesc și nu aduc ceea ce aduce o relație adevărată.

Reporter:

Cum simțiți singurătatea?

Doamna L.A., Căminul de bătrâni:

Atât pot spune: să nu ajungă nimeni singur, nenorocit, bolnav și vai și-amar. Bătrânețea aduce multe rele.

Reporter:

În unele familii, chiar dacă soții sunt împreună, ei sunt, totuși, teribil de singuri. Sunt soți și soții care se simt singuri deoarece partenerii lor au compromis relația.

Dar la cei 78 de ani pe care îi are, doamna Ortansa Radu își amintește cu plăcere de soțul dumneai și nu privește bătrânețea neapărat ca o povară.

Doamnă Radu, care este unul dintre secretele evitării singurătății în căsnicie?

Ortansa Radu, văduvă:

Noi am căutat toată viața să ne înțelegem, să discutăm lucrurile, să comunicăm, să nu strângem în noi nimic negativ, nicio amărăciune, ci să rezolvăm totul în ziua respectivă. Și așa am dus 43 de ani de căsnicie, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Reporter:

Priviți cu frică sau cu seninătate trecerea *dincolo*?

Ortansa Radu, văduvă:

Abia aștept. În mod deosebit de când soțul meu s-a dus la Domnul, doresc să fiu alături de el...

Reporter:

Crăciunul și sărbătorile sunt perioade petrecute de obicei în familie, nu în singurătate. Cum percep aceste momente cei singuri?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Sărbătoarea intră maiestuos, dând ușile de perete! Ea nu suportă să fie ținută la ușă, ea nu suportă să fie amânată, ea nu suportă să facă anticameră.

Ea vine și tot *ethosul* ei ne comunică: te aliniezi sau te răzvrățești împotriva rațiunii pentru care ai primit această sărbătoare.

Reporter:

Există atunci posibilitatea ca un om, chiar dacă are familie și este integrat în societate, să se simtă totuși singur?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Am văzut foarte mulți oameni „singuri în doi” și foarte multe familii unde partenerii trăiesc în aceeași casă, mănâncă aceeași mâncare și se simt cumplit, cumplit de singuri. Și cred că asta este pentru că viața din Dumnezeu nu pulsează în ei.

Reporter:

Titel Malnași a rămas orfan de mamă la vârsta de 3 ani. Până la 12 ani a crescut în România, apoi a mers împreună cu tatăl său în America.

Datorită faptului că tatăl său era șofer de cursă lungă, Titel petrecea foarte mult timp singur, acasă. Astfel a căzut în patima drogurilor, a pornografiei, se uita la filme murdare, consuma alcool și a intrat într-o depresie cruntă.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Am ajuns în starea aceea din cauza depresiei psihice și din cauza consumului de droguri.

Reporter:

Din cauza depresiei ai ajuns la droguri sau din cauza drogurilor ai ajuns la depresie? Cum se leagă una de alta?

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Din cauza depresiei am ajuns la droguri. Am început o viață fără nici o regulă. De la vârsta de 15 ani, când am început să trăiesc pe cont propriu, nu am mai băgat în seamă regulile. De exemplu: dimineața să am un anumit timp pentru mine, pentru serviciu, sau când vin de la serviciu să-mi chivernisesc banii. Stricam banii pe tot ce-mi vedeau ochii, în special pe alcool. Nu-mi ajungeau pentru facturi, luam amenzi, făceam accidente. Nu puteam să fac față. Și mergeam din ce în ce mai jos.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Singurătatea poartă în ea ceva sublim, și anume că-n toată izolarea aceasta lăuntrică se vede dorința omului de a fi dorit - omul tânjește să fie dorit de o ființă umană.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Cât timp consumi, cât timp inhalezi nu poți să dormi. Eu, de exemplu, am avut chiar 6 zile fără să dorm.

Reporter:

Șase zile nu ai închis ochii, nu ai dormit?

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Nu, deloc. Eram în continuu pe droguri. Deja trupul îmi tremura. Era să intru în șoc. De multe ori când ajungeam la 3-4 zile nedormite, în momentul când rămâneam fără droguri, adormeam unde eram.

Îmi amintesc că odată m-au arestat din mașină. N-am mai apucat să-mi găsesc sticla - fumam „piatră” atunci - este un fel de cocaină în formă solidă, „crack” îi spune. Nu îmi mai găseam țeava. Din cauză că n-am găsit-o, am adormit cu piciorul pe frână și cu farurile aprinse.

Vecinii au chemat poliția. Era dimineața pe la ora 3. Au venit și m-au arestat din mașină.

Reporter:

La toate acestea a contribuit în mod esențial faptul că Titel Malnași rămânea foarte mult timp **singur** acasă.

Una dintre cele mai cumplite singurătăți este atunci când îți moare un copil. Familia Gigi și Adriana Cosman au trecut prin această experiență când l-au pierdut pe Lucian, în vârstă de 21 de ani, unul dintre cei trei băieți ai familiei Cosman.

Adriana Cosman:

Când privim la grozăvia care s-a întâmplat și la tragedia prin care am trecut, putem spune că nu a fost ușor. Dar am fost uimită cum ne-a întărit Dumnezeu, cum l-a pregătit Dumnezeu pe acest copil special, pe care, acum, după ani, l-aș numi „copilul pregătit să plece în glorie”.

Ionatan Piroșcă, părăsit de soție, poet:

Caut să împlinesc această singurătate în singurul loc unde ea poate fi împlinită - la picioarele lui Isus Cristos.

El ne-a mântuit, El ne-a așezat unul lângă altul, și acum eu consider că fără știrea Lui nu se poate întâmpla nimic. De aceea rămân la picioarele Lui. Pentru că El știe de ce s-a întâmplat lucrul acesta. El știe ce să facă cu singurătatea mea actuală. Și Îi mulțumesc pentru asta.

Dr. Ileana Radu:

Maica Tereza vorbea despre „orfanii din casele de lux” - copiii mai mari, adolescenții sau copiii părinților extrem de ocupați și de performanți. Orfanii din casele unde părinții au milioane sau financiar sunt foarte sus și cred că dacă le oferă condiții materiale bune copiilor, și-au rezolvat „părințeala”, ceea ce este absolut fals.

Mi-aduc aminte de fetele mele. La adolescență, una dintre ele era extrem de necruțătoare. S-a uitat odată în ochii mei și mi-a spus: „Tu și când ești prezentă ești absentă!”.

Ionatan Piroșcă, părăsit de soție, poet:

Ne-am născut singuri și murim singuri! În conștiința noastră facem singuri alegeri zi de zi. Sentimentele noastre vin și pleacă singure.

Reporter:

Doamna Ionelia Ion locuiește în Chicago, Statele Unite. Este divorțată și imobilizată fizic datorită unei boli din copilărie. Nimeni nu vă deschide ușa?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Nu.

Reporter:

Stați singură toată ziua, doar asistenta medicală vă vizitează?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Am și o prietenă care vine și mă ajută. Cu ea mă duc să cumpăr câte ceva sau când mai am nevoie, spre exemplu de clinică, de câte o consultație generală pe an. Însă nimeni, nimeni nu vine la mine. Absolut nici o persoană.

Nu mă sună decât din Chicago, să zic, două persoane. Și din toată America mai am vreo câțiva prieteni care sunt împrăștiați în alte state. În rest, absolut nimeni.

Reporter Lidia Iliesi:

Alin, când poate fi singurătatea plăcută? Tu ești tânăr acum și necăsătorit. Te simți singur? Câți ani ai?

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Am 29 de ani. Nu, nu mă simt singur.

Reporter Lidia Iliesi:

De ce nu te-ai căsătorit până acum? Ai avut o decepție?

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Am considerat că încă n-am găsit persoana potrivită. Dar acum am găsit-o ☺. E în zonă ☺. Urmează...

Reporter Lidia Iliesi:

Până n-ai găsit persoana „care urmează”...☺, te-ai simțit singur?

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Din punctul de vedere al împărțirii vieții cu un partener, au fost momente în care m-am simțit într-adevăr singur, gândindu-mă de ce mie nu mi se întâmplă ca altora...

Reporter:

Când simțiți singurătatea mai acut: de Crăciun, de Paști, de sărbători, primăvara, vara, când anume?

Domnul L.O., Căminul de bătrâni:

În fiecare zi, în fiecare zi. Nu numai de sărbători, ci în fiecare zi. Și n-avem ce face.

Aici, la căminul de bătrâni, este ca o societate - ne vedem unii cu alții, mai vorbim, mai nu vorbim. N-avem relații foarte prietenoase unii cu alții. Fiecare-n felul lui.

Reporter:

De la Căminul de bătrâni, la „Casa Comorii” - o casă pentru copii îmbătrâniți înainte de vreme...

Mai mult de jumătate dintre copii sunt crescuți de un singur părinte, de obicei de mama. Sau alții cresc chiar fără părinți. Peste 200.000 de copii din România sunt dați în grija unor bunici, mătuși sau vecini deoarece părinții lor au plecat la muncă în alte țări.

Sunt și cazuri de copii care se cresc unii pe alții. Frați de 8-9 ani îi cresc pe cei mai mici, pe cei de 4 sau 5 ani. Băiatul S.A. are 14 ani și amândoi părinții l-au părăsit. Te-ai simțit singur?

Băiatul S.A., 14 ani:

Da. Înainte să vin la Cici.

Reporter:

Mama și tatăl tău unde erau?

Băiatul S.A., 14 ani:

Tata a plecat în Germania și mama n-a mai venit pe la noi și nu s-a mai interesat de noi.

Reporter:

Care era atmosfera din familia ta?

Băiatul S.A., 14 ani:

Era destul de greu. Mă bătea și n-a fost bine deloc.

Andres Cilian, Casa de copii „Casa comorii”:

Eu sunt Cici, cel despre care vorbea. Aș vrea să vă povestesc istoria **Băiatului S.A.**. El e un copil foarte liniștit, iubăreț într-un fel, și mi-e foarte drag. De când l-am cunoscut a fost un băiat retras și lipsit de orice apreciere, lipsit de orice bun în viața lui.

M-am implicat în viața lui treptat, pentru că vedeam că nu se poate dintr-o dată. Și încetul cu încetul am dezvoltat o relație cu el și am simțit golul din sufletul lui, golul care înseamnă familie, relații, atașament, care înseamnă orice legat de o societate dezvoltată și civilizată.

Reporter:

Cum se manifesta singurătatea la tine? Erai trist, abătut? Cum erai atunci când te simțeai singur?

Băiatul S.A., 14 ani:

N-aveam ce face, pur și simplu. Doar stăteam.

Reporter:

La „Casa Comorii” te mai simți singur?

Băiatul S.A., 14 ani:

Nu. Aici am prieteni, am tot ce-mi trebuie.

Andres Cilian:

Am reușit să-l aduc la casa noastră și i-au trebuit 3 ani până să se deschidă așa încât să putem dezvolta o relație de prietenie.

Acum e un băiat foarte atașat de noi. Se simte în viața lui amprenta pe care viața aceasta nouă și-a pus-o.

Dana Jibetean, tânără necăsătorită:

Perioada de tânăr necăsătorit e mai avantajoasă pentru că ai mai mult timp să faci ce dorești, să îți împlinești planurile pe care le ai, să alegi să petreci timp cu cine dorești, să investești în prietenii tăi.

Prof. dr. Doina Cozman:

Singurătatea este o povară grea pentru că ea naște frustrări. Stăm singuri și ne gândim:

„Ce mult bine le-am făcut noi celor apropiați!

Câtă generozitate am împrăștiat noi în jur

*și cum am vrea acum
ca această generozitate din trecut
să ne fie dată înapoi.
Ce mult am vrea
să fim semnificativi pentru alții!
Dar suntem singuri în camera noastră
și nimeni nu ne dă nici măcar un telefon”.*

Ce multe regrete! Ce contabilizare negativă! Contabilul din noi nu face altceva decât să facă un inventar care iese negativ.

Adriana Cosman:

Ca soție, întotdeauna să ai un cuvânt de încurajare, să știi să îmbărbătezi, să știi să apreciezi.

Și, dacă este nevoie, cu un duh blând și liniștit, așa cum ne învață Apostolul Petru, să mustri, dar să fii atentă să nu rănești. Pentru că sunt atâția care, din lipsă de înțelepciune rănesc sau lovesc, poate chiar fără să-și dea seama. Și atunci măcar tu, ca soție, să fii un balsam alinător pe rană.

Reporter:

Acestea sunt sfaturi înțelepte pentru femei înțelepte.

Dr. Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

V-aș aduce aminte de un aforism al Sfântului Augustin - acest genial cugetător al creștinismului - care spunea așa:

*„Tu ușurezi pe acela pe care-l umpli,
și pentru că nu suntem plini de Tine,
suntem o povară pentru noi înșine!”.*

Deci, atâta vreme cât omul nu-L are pe Dumnezeu, omul este o povară pentru el însuși. De îndată, însă, ce Dumnezeu îi umple viața, sistemul de valori se schimbă.

Reporter:

Doamna Elena Țârle este în vârstă, este văduvă și locuiește singură într-un apartament la etajul IV, la marginea orașului. Doamnă Elena, ați avut o viață fericită?

Elena Țârle, văduvă:

Nu. Am trăit o viață foarte, foarte grea. Am avut un soț care s-a purtat foarte rău. Mai rău nici nu se putea. Avea o funcție mare, dar degeaba...

Reporter:

Acesta ar fi un posibil scenariu a ceea ce se numește „singurătate în familie”...

Eli Henteș, părăsitor de soț, fostă actriță:

Am câteva gânduri în special pentru cei care, sub o formă sau alta, trec prin singurătate.

Dragii mei, vă vorbește sora voastră,
sora voastră geamănă,
sora voastră de suferință.

Iubite cititor, indiferent prin ce treci
aș vrea să nu te lași răpus de durere,
să nu te lași răpus de singurătate.

Aș vrea să-ți spun
că Domnul nu te-a părăsit.

Domnul nu părăsește pe nimeni.

El este lângă tine în nevoie.

El este în suferință lângă tine și lângă mine.

El este gata să-ți ștergă lacrima.

El vrea să-ți pui mâna ta în mâna Lui,
să te ridici deasupra problemelor -
fie ele de singurătate, fie de boală.

Abia când vei ajunge deasupra acestora,

abia atunci vei gusta măreția Cerului și
vei simți bucuria mântuirii.
Nu te uita la cei care ți-au făcut rău,
sub o formă sau alta,
care te-au părăsit,
care te-au abandonat, poate, ca pe-o zdreanță.
Privește la El,
privește la Cristos.

Reporter:

În speranța și cu dorința sinceră ca singurătatea prin care treci, dragul și iubitul nostru cititor sau cititoare, să nu fie ceva chinuitor, ci să fie o binecuvântare și o oportunitate de apropiere de Dumnezeu, îți dorim ca Dumnezeul cel Atotputernic, Domnul cerului și al pământului, să te binecuvânteze!

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 2-a

Radiana Cordoș, consilier creștin:

În singurătate trăim pe picioare o moarte lăuntrică, moarte care distruge totul în jurul nostru.

Reporter:

Eli Henteș ne descrie cum și-a petrecut o zi de sărbătoare în singurătate.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Era o zi de 8 martie. Era soare, erau atâtea flori pe tarabele vânzătorilor de flori, erau mărtișoare. Fete, femei, aveau în brațe flori, cel puțin un fir de floare, cele mai multe. Bineînțeles, eu le vedeam doar pe acestea care aveau flori. Îmi purtam pașii spre casă parcă atât de greoi, mai greoi ca oricând. Din nou m-am văzut atât de singură.

Am ajuns acasă și fiul meu lipsea. În dormitorul meu, pe covor, se revărsa o rază de lumină, o rază de soare. Am îngenucheat și am început să plâng. Am spus:

„Doamne,
știu că Tu ești Dumnezeuul minunilor,
Tu ești Dumnezeuul surprizelor.
Doamne aș vrea să-mi faci
și mie o surpriză de 8 Martie -
aș vrea să nu mă mai simt singură!”

Alin Avrămoni, 29 ani, tânăr necăsătorit:

Cred că în viața fiecărui om există o perioadă în care unii spun că trebuie să se regăsească pe ei înșiși, dar eu cred că trebuie să-L găsească pe Dumnezeu.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Cum m-am ridicat de pe genunchi, am auzit pe cineva bătând la ușa mea. Am deschis ușa și ce să-mi vadă ochii? Era un grup de copii gunoieri, cerșetori, care adesea veneau la poarta mea și le dădeam pâine cu dulceață sau pâine cu zacuscă ori bomboane. Îmi spuneau „sora Eli”.

De astă dată, cu fețele numai zâmbet, cu mâinile la spate, mi-au spus: „La mulți ani! La mulți ani, sora Eli!”. Am început să plâng.

Deodată și-au întins mânuțele care le țineau la spate. În fiecare mânuță aveau ghiociei și vioarele.

Însuși Dumnezeu a venit la ușa mea prin ei, Însuși Dumnezeu mi-a făcut o surpriză deosebită, o surpriză nemaipomenită. I-am îmbrățișat pe toți, fără să mai țin cont că sunt murdari. I-am îmbrățișat și i-am sărutat.

Reporter:

Am cunoscut o fetiță al cărei tată a părăsit-o pe mama ei și familia.

Cum te-ai simțit singură? Cum te simțai atunci când ai avut senzația că ești singură?

Fetiță părăsită de tatăl ei:

Mă simțeam singură pentru că n-aveam cu cine discuta, doar cu fratele meu. Parcă nu mai aveam tată, parcă mi-am pierdut tatăl.

Reporter:

La Căminul de bătrâni stăm de vorbă cu o doamnă care nu a avut niciodată copii.

Doamna F.M., Căminul de bătrâni:

Ce să facem? ‘Bătrânim și trebe odată și odată să ajungem singuri. N-avem încotro. Îi urâtă, tare urâtă bătrânețea. Am 82 de ani, pe 83 îs.

Reporter:

Lucian, băiatul cel mare al familiei Cosman, a decedat în urma unui accident la munte.

Gigi Cosman, tatăl lui Lucian:

Am trăit atunci sentimentul unei rupturi imense, a unei despărțiri de tine însuși, prin separarea de o relație pe care am zidit-o cu atâta migală, cu trudă și cu drag timp de 21 de ani. Era copleșitor acel sentiment.

Sunt momente în care înțelegi că trebuie să faci o delimitare clară între valori. Dintr-o dată realizezi nebunia râsului și deșertăciunea mâncatului. Caracterul **vremelnic** a tot ceea ce te înconjoară devine atât de pregnant și valorile se leagă de eternitate, de veșnicie. Simți povara unei dureri imense.

Atunci am înțeles ce înseamnă „*să te usture inima*”, să te doară sufletul de durere.

Am trăit experiența unei părăsiri. Oamenii nu știau ce să spună, stăteau deoparte. Eram **singuri** în acele momente. Am simțit ce înseamnă să fii **singur**, cum Cristos era când era pe cruce, deși Tatăl era în El.

Reporter:

De la această singurătate cauzată de pierderea unui copil, care am putea spune că este una dintre cele mai cumplite singurătăți, trecem la o alta nu mai puțin dureroasă: o doamnă care în copilărie a fost violată de tatăl ei.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Acolo ești singură și nu ai oameni cu care să iei legătura, pentru că nimeni nu intră în „groapa” ta. Este doar Dumnezeu, doar cu El vorbești și asta te ridică oarecum la suprafață.

E ca și cum vorbești, iar vorbele tale se duc în sus, și te duc și pe tine tot mai sus. Începi să vezi că ferestruica aia mică prin care se vedea cerul parcă e mai mare. Te apropii mai mult, tot mai mult și groapa e mai mică. Ajungi la margine cu greu.

E ceva inevitabil groapa asta. Acolo cred că e și Dumnezeu, împreună cu noi. Cred că pentru asta a îngăduit și singurătatea - ca să fii doar tu cu El, ca să vezi că nu mai ai altă scăpare, ca să vezi că orice încercare de ieșire, orice plan care îți vine în minte nu îți este de ajutor.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Vreau să fie foarte clar pentru toți oamenii: soluția împotriva singurătății fizice sau sufletești este Dumnezeu. Am fost creați de El pentru o relație cu El. Dacă nu există acea relație cu Dumnezeu, poți să fii pe scenă, în centrul atenției, dar nu înseamnă că n-o să te simți singur.

Este o păcăleală, poate să fie ceva de moment - crezi pe moment că nu ești singur, dar când se termină concertul sau nu mai ești pe scenă, te vei confrunta din nou cu realitatea.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Eram foarte bolnavă atunci când soțul meu a decis să mă părăsească pentru altă femeie. Decizia lui mă luase pe nepregătite. La orice m-aș fi putut aștepta numai la așa ceva nu.

Rămasă singură și bolnavă, am simțit pur și simplu că mă pierd. Dimineața, când mă trezeam din somn, nădăjduiam că totul a fost un vis urât, însă, din nefericire, era mai mult decât un vis. Era o realitate amară și urâtă, care mă răvășea.

Dr. Ileana Radu:

Vreau să vorbesc despre singurătatea aceea care se manifestă, paradoxal, prin hiperactivism. Oamenii care sunt extrem de activi, care au o agendă foarte încărcată, care sunt contracronometru tot timpul...

Reporter:

...este, de fapt, o fugă de singurătate?

Dr. Ileana Radu:

Ar putea fi o fugă de singurătate sau ar putea fi o falsă soluție pentru singurătate. Sau ar fi chiar o teamă de singurătate. Există oameni care nu pot să stea singuri cu ei înșiși, și atunci își găsesc o agendă de la 4 dimineața până la 12 noaptea.

Sau sunt oamenii care caută disperati să fie în mulțime, să fie înconjurați, să aibă relații, dar nu relații autentice, adevărate și pline de conținut, ci, dacă sunt cu gloata, dacă-s în mulțime, atunci se simt protejați și mai puțin vulnerabili.

Reporter:

În ce măsură alergarea după o relație cu Dumnezeu ar putea fi privită ca un fel de „cârjă psihologică”? Un fel de proteză pentru oameni care, din diverse motive, au rămas singuri - poate partenerul de căsătorie a murit sau copiii i-au părăsit sau părinții i-au părăsit sau alte motive.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Poate că n-aș folosi cuvintele astea, pentru că în gândirea mea relația cu Dumnezeu este însăși viața noastră. Și din cauza aceasta ori că ești singur, ori că nu ești singur, ori că i-ai pierdut pe cei dragi, ori că-i ai încă lângă tine, nu ai viață atâta vreme cât nu ai o relație cu Dumnezeu.

Ce înțeleg eu prin această relație este exact acea împlinire a ființei noastre care dă sens trăirii în comunitate.

Gili Indrie, pastor:

N-aș vrea să pară că dacă ai o relație bună cu Dumnezeu, dacă ai o relație bună cu semenii, singurătatea nu te va vizita din când în când. Singurătatea este parte a procesului de formare a noastră.

Și Domnul Isus a căutat solitudinea în prezența Tatălui, dar a trecut și prin singurătate. Dumnezeu îngăduie să avem momentele noastre de singurătate, în care ne este testată credința în El și relația cu El. Ca urmare, chiar și când acest gen de singurătate vine pe la tine, nu te speria de ea.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Parcă nu avem sens, nu suntem întregi, când nu-L avem pe Dumnezeu de partea noastră. Când ne gândim că avem alături pe cineva - o ființă umană - dar nu-L avem pe Dumnezeu să ne întrească, atunci nu suntem buni nici de a fi împreună cu acea parteneră sau partener de căsătorie sau cu frați, surori, familie, prieteni etc.

Pentru că doar relația cu Dumnezeu ne dă acea sevă de viață de care avem nevoie.

Gili Indrie, pastor:

Continuă să stai lângă Dumnezeu, chiar dacă nu vezi și n-ai nimic. Continuă să stai lângă El. Acestea sunt momentele de trăire prin credință - când simțurile nu mai percep nici o comunicare de la Dumnezeu.

Este mersul prin credință. Dar merită mers mai departe pentru că se iese din această singurătate, și comuniunea cu Tatăl și cu ceilalți va reveni. Dar trebuie îndrăznit și perseverat.

Reporter:

După 43 de ani de căsnicie fericită, șocul singurătății resimțit de doamna Ortansa Radu la trecerea soțului dănei în veșnicie, a fost enorm. Acum are 78 de ani, este văduvă, dar nu se lasă înfrântă de singurătate.

Ortansa Radu, văduvă:

După decesul soțului meu, mi-a fost foarte greu. Cădeam pe stradă, nu-mi trebuia nici mâncare, nici nimic. De fiecare dată când îmi terminam treburile în casă, mă uitam la ușă să văd dacă nu vine soțul meu. Pentru că toată viața am fost foarte legați.

Am fost o familie foarte legată, strâns unită din punct de vedere sentimental și din punctul de vedere al credinței. Am vorbit mereu aceeași limbă.

Pe lângă asta, soțul meu a fost un om foarte sensibil. De fiecare dată când mergea la piață, chiar dacă aducea bagaje pentru 4 mâini, mai avea loc și pentru un buchet de flori, începând de la ghiocei și până la gladiole.

Deci caut să-mi umplu viața de dimineața și până seara, ca să nu fiu singură.

Reporter:

Când te simțeai cel mai singur?

Băiatul S.A., 14 ani:

În timpul școlii. Colegii mei aveau părinți, aveau familie, și eu mă vedeam singur.

Reporter:

Nu puteai comunica cu colegii tăi, nu te puteai împrieteni cu ei?

Băiatul S.A., 14 ani:

Ba da, dar mă respingeau și nu prea vorbeam cu ei.

Reporter:

De ce te respingeau? Erai bătăuș sau de ce?

Băiatul S.A., 14 ani:

Pentru că n-aveam părinți. Așa ziceau ei, că n-am părinți.

Andres Cilian:

Există momente în care se simte în **Băiatul S.A.** o luptă cu trecutul. La *Casa comorii* a găsit un refugiu și o familie de prieteni iubitori.

Cum scrie Biblia, în Epistola către Romani, capitolul 8, versetul 15:

„Voi n-ați primit un duh de robie,
ca să mai aveți frică,
ci ați primit un duh de înfiere,
care ne face să strigăm 'Ava'!,

adică 'Tată'!''.

Și în viața lui se vede și se simte acum acest adevăr: *înfierea* aceasta, care, de fapt, înseamnă **familie**, nu doar o casă și un loc unde să stea.

Dumnezeu merită toată lauda pentru viața **Băiatului S.A.**, pentru felul în care, prin noi, a reușit să-l aducă DE LA SINGURĂTATE, LA STATUTUL DE **FIU AL LUI DUMNEZEU**.

Reporter:

Cum era acolo unde stăteai înainte, la doamna la care v-a lăsat mama voastră în grijă?

Băiatul S.A., 14 ani:

Era groaznic. Îmi lua jucăriile, mă bătea. Groaznic.

Reporter:

Există oameni singuri: părinți singuri, ai căror copii au plecat și nu le-au mai dat un telefon de mult timp, copii cu un singur părinte, copii părăsiți de părinți sau parteneri de căsătorie care au rămas singuri sau au fost părăsiți.

Care ar fi posibile soluții de ieșire din singurătate?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Nu poți să faci absolut nimic într-o situație dată, atunci când ești *supărat* pe situația dată. Poți să fii rănit, poți să fii vexat, poți să fii oripilat de situația dată, dar NU fii supărat.

După ce te împaci cu situația în care ești, este bine să te întorci spre *regizorul* acestor mari împrejurări sau poate sordide întrebări din viața ta.

Lucrurile se întâmplă cu un sens. Și dacă Dumnezeu te-a adus până aici - în a fi un părinte singur sau a fi un părinte abandonat sau a fi un copil abandonat, în sensul însingurării de care vorbeam, „*ceartă-te*” mai întâi cu Dumnezeu. Prin asta înțeleg să-I pui întrebări Creatorului tău, dar, bineînțeles, respectuos, reverențios.

Dumnezeu nu Se supără dacă-I punem întrebări. Totul este să I le punem respectuos. În momentul în care Îi cer socoteală lui Dumnezeu, în mod respectuos, ca Dumnezeului tuturor împrejurărilor și Dumnezeului creației, El este gata să-mi răspundă, și împreună cu răspunsul îmi dă și resursele ca să trec prin împrejurările acelea.

Știți foarte bine, creștinilor le spune: „*În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*”. Dumnezeu ne promite asistență în împrejurări ca acestea.

Dr. Ileana Radu:

Există singurătate nu numai la bătrânul care este singur, ci și la sugarul care este neglijat.

Există singurătatea adolescentului care este exclus, de exemplu, dintr-o comunitate. În adolescență e una dintre cele mai dureroase probleme, pentru că ei atunci se definesc. Și pentru ei nu este așa importantă acceptarea din partea familiei, ci acceptarea din partea colegilor de școală, de *gașcă*, a prietenilor.

De multe ori suntem îngrijorați. Și este o îngrijorare absolut neadecvată. Spunem: „*Copilul nu mai stă cu noi. Nu mai petrece timp cât trebuie cu noi. Se duce numai cu gașca*”. E o etapă cât se poate de naturală și de normală.

DAR, dacă gașca-l respinge, dacă școala nu-l vrea, dacă-l exclude, dacă nu se simte acceptat, atunci e dezastru. Și copiii, aproape la orice vârstă, NU sunt îngeri, ci sunt cruzi. Au elemente de tiranie în comportamentul lor.

Ori lucrurile acestea neasistate, nesesizate, neîngrijite, pot să rodească amărăciune, neîncredere și izolare. Apare sentimentul că ești numai tu pe lumea aceasta și că nimănui nu-i pasă de tine. Ceea ce în esență este fals, pentru că lui Dumnezeu Îi pasă de tine și vrea să te întâlnească chiar acolo: **în singurătatea ta**.

Ionatan Piroșcă, poet:

De fapt, singurătatea se face simțită atunci când nu este satisfăcută nevoia de comunicare. Putem fi singuri chiar și în mijlocul unei mulțimi de oameni, dacă nu avem ce comunica. Așa cum putem fi fericiți și împliniți comunicând DOAR cu Domnul Isus.

Cea mai frumoasă și profundă formă a singurătății este cea a „*singurătății rugăciunii*”. Eu, ca unul care mereu am avut ceva de discutat cu Dumnezeu, cele mai multe dintre poeziile scrise de mine sunt veritabile rugăciuni.

Reporter:

Există o binecuvântare a singurătății?

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Sigur că există.

Reporter:

În relația cu Dumnezeu, singurătatea sau însingurarea față de oameni, pentru o anumită perioadă limitată, poate însemna apropiere de Dumnezeu.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Da, dacă într-adevăr se întâmplă așa. Însă, dacă este o izolare din cauza nemulțumirii și care nu implică o căutare a lui Dumnezeu, atunci ajungem la dezechilibre sufletești foarte grave.

Reporter:

Doamnă Ionelia Ion, ați încercat să vă apropiați dumneavoastră de oameni, să îi contactați, să le dați un telefon, să le deschideți ușa? Probabil și alții sunt exact în aceeași situație: nu-i caută nimeni.

Ionelia Ion:

Nu pot, pentru că eu depind de picioarele altuia, de mașina altuia. Deci, nu pot s-o fac, n-am cum. Îmi este imposibil. Nu mă duce nimeni, pentru că sunt în cărucior.

Și oamenii handicapați în general sunt ocoliți. Asta o știu de când eram copil: handicapații, oamenii singuratici, săracii, văduvele, orfanii sunt ocoliți ca să nu ceară ajutor la oameni. Asta este cauza pentru care noi întotdeauna suntem ocoliți.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Toți cei care se izolează, dar NU cu scopul de a-L căuta pe Dumnezeu, ajung la tot felul de tulburări mai grave, care, în loc să-i ajute, îi nenorocesc și mai mult.

Reporter:

Ce ne face să fim fericiți sau nefericiți în singurătate?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Răspunsul nostru la singurătate! El este cel care ne face să fim fericiți sau nefericiți în singurătatea noastră.

Dacă aș încerca să definesc singurătatea, poate aș încerca s-o pun în cuvintele acestea: este conștienta lipsei de contact cu alte persoane. Acel dureros gol interior, care este în stare să te ducă la tristețe, la descurajare, la neliniște, uneori la anxietate.

Ovidiu Bulzan, pastor:

Priviți, vă rog frumos, în biserici, priviți la momentele de sărbătoare ale unei familii sau ale unei comunități mai largi, și observați cât de multă lume vine acolo să paraziteze sărbătoarea, **fără să aducă nimic**.

Își aduc la sărbătoarea respectivă doar propria înfrângere, propria alienare, propria abandonare.

Și sunt așa de puțini cei care **DAU SĂRBĂTOARE CELOR DIN JUR**, care creează celebrare în jurul lor.

Reporter:

Când este mai apăsătoare singurătatea: de Crăciun, de Paști, de sărbători, primăvara, vara?

Domnul L.O., Căminul de bătrâni:

Când se apropie sărbătorile! Atunci se simte lipsa întregii familii. Lipsa celor dragi, asta este cel mai greu.

Dana Jibetean, tânără necăsătorită:

E o stare de fapt. E o stare în care ești la un moment dat. Poate să fie temporară sau poate să fie până trecem în veșnicie.

Dar mă gândesc că fiind singur, în sensul de a fi necăsătorit, nu înseamnă că nu poți să petreci foarte mult timp cu alții. Și mă gândesc că singurătatea poate să fie foarte frumoasă.

Dr. Ioan Negrulescu, medic psihiatru:

Când nu-L ai pe Dumnezeu, trebuie să fii un om extrem de bogat sufletește, să ai o paletă de valori extrem de largă, pentru că altfel singurătatea, pe care o trăiesc cei mai mulți, te doboară.

Și sunt foarte mulți tineri singuri, tot mai mulți tineri, ca să nu mai vorbim de bătrâni și de oamenii părăsiți de copiii lor.

De tineri ei trăiesc frustrant această viață și atunci o maschează, o ascund sub un zâmbet, sub încercări de a face ceva și așa mai departe...

Prof. dr. Doina Cozman:

Dumnezeu vine ori de câte ori Îl chemi. Isus Cristos este o prezență caldă. Dar este și o prezență discretă.

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Viața fără Cristos se poate numi singurătate. Pustia acestei lumi cred că o vedem fiecare, când ieșim pe ușă dimineața și mergem prin ea...

Reporter:

Când este singurătatea mai cumplită și mai cruntă?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Singurătatea cred că poate fi foarte fertilă, și mă gândesc la asta ca un om care de multe ori îmi doresc să fiu singură și îmi doresc să am parte de singurătate, dar probabil că aici ar trebui să nuanțăm. Este vorba despre acea stare de solitudine, de liniște interioară pe care o cultivi și care este în stare să-ți aducă o limpezire a minții, o clarificare a emoțiilor, o sporire a creativității.

Deci eu cred că există o singurătate care poate fi foarte dureroasă, atunci când nu o fructifici, după cum există și o singurătate care poate fi foarte rodnică.

Reporter:

În ce măsură singurătatea este o decizie personală? În sensul că decid să nu îmi investesc viața în a-i ajuta pe alții, ci decid să stau și să aștept ca alții să mă ajute pe mine.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Cred că în clipa în care omul rămâne singur și se amărăște în această situație, deci devine nemulțumit și amar de-a dreptul, pentru că i s-a întâmplat așa ceva, atunci singurătatea NU mai este ceea ce a fost planificat de Dumnezeu să fie. În loc să fie o binecuvântare, pentru că poți să-ți legi viața mai tare de Dumnezeu, ea devine ca un fel de blestem și un chin, pentru că te îndepărtezi de oameni, te îndepărtezi de Dumnezeu, te îndepărtezi de ceea ce vrea Dumnezeu să facă prin tine, de scopul Lui pentru tine.

*Când nu mai întinzi mâna să-i ajuți pe alții,
ci îți retragi totul în „cutiuța” ta
și începi să-ți plângi de milă,
când refuzi să lași dragostea lui Dumnezeu
să curgă prin tine,*

ATUNCI

SINGURĂTATEA

ESTE ABSOLUT CHINUITOARE.

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 3-a

Reporter:

Am încercat să analizăm diferite aspecte ale singurătății, am avut câteva studii de caz, am consultat păreri specialiștilor și am încercat să cântărim diferite opinii - dezavantajele, dar și avantajele singurătății.

Eu cred cu convingere că există, totuși, un aspect pozitiv în singurătate. Și cu toate că nu vreau să vă conving pe voi, cei singuri, să vă resemnați cu situația în care vă găsiți, vreau cel puțin să descoperim aspecte pozitive ale singurătății, modul în care putem trăi la cei mai înalți parametri perioada aceasta din viața noastră, precum și căi de ieșire din singurătate.

Cum este văzută singurătatea de Tatiana Gongola, care a rămas văduvă cu doi copii mici, după ce soțul ei și tatăl copiilor a decedat într-un accident de mașină?

Tatiana Gongola, văduvă, mamă a doi copii:

Băiatul care era în clasa a III-a atunci, este acum în clasa a XII-a și el a fost lângă mine în acea vară, după ce tatăl lui a plecat la Domnul.

Eu și Cristi ne-am întors împreună acasă de la înmormântare. Nu știu cum se întâmplă că ori de câte ori voiam să plâng, de oriunde era, Cristi venea lângă mine. Parcă simțea acest lucru.

Dar vreau să le spun tuturor cititorilor că dacă simt nevoia să plângă pentru a se descărca, să o facă. Este ceva normal, ceva ce Dumnezeu a pus în noi pentru a ne putea elibera parțial de durere.

Reporter:

Gabriela Militaru a fost manechin, prezentatoare de modă și top model înainte de a se întoarce la Dumnezeu cu toată inima. Gabriela a crescut într-o familie în care certurile și violențele între părinți erau la ordinea zilei. Această atmosferă a afectat-o enorm.

Gabriela Militaru, fost manechin și prezentatoare de modă:

Am fost un copil mult timp neadaptat, un copil care trăia numai din visurile lui, de multe ori bazat pe ceea ce vedea la televizor, pentru că din familie n-am putut primi căldura, admirația și dragostea dorită.

Nu pentru că părinții mei nu mi le puteau oferi, ci pentru că întotdeauna era tensiune între ei. Tata era alcoolic, mama era o persoană foarte nervoasă, mai ales când el venea beat acasă, și tata era foarte influențat de prietenii lui. Indiferent ce făcea sau spunea mama mea, sau cât de mult se enerva ea, el tot continua să vină așa beat acasă.

Și tensiunile, certurile și uneori chiar și bătăile erau foarte, foarte multe. Iar pe mine, ca și copil la 6, 7, 8 ani, m-au marcat foarte mult.

Reporter:

La fel ca milioane de alți copii, o fetiță a experimentat singurătatea, după ce tatăl ei a părăsit familia.

Ce soluție vedeai tu, cum credeai că poți să scapi de singurătate? Dacă s-ar întoarce tatăl tău la tine sau dacă ai avea mulți prieteni?

Fetiță părăsită de tatăl ei:

Eu îi spuneam mereu mamei să se împace cu tata. Ea a spus că o să înțeleg când o să fiu mai mare.

Reporter:

Singurătatea are și părți bune și pozitive. Gabi Iluț este cântăreață și compozitoare, iar pentru ea singurătatea este o binecuvântare și un prilej de apropiere de Dumnezeu.

Gabi Iluț, cântăreață și compozitoare:

Singurătatea este o chemare a mea. Încă de când eram mică îmi plăcea să mă joc singură și să fac lucruri singură. După ce L-am primit pe Domnul în inima mea, îmi doream atât de mult să cresc în relația cu El și în părțasia cu El, în închinare. Și simțeam îndemnul lăuntric să mă retrag, să fiu doar eu cu El.

Iar experiențele pe care le-am avut în astfel de momente sunt incomparabile cu ceea ce poți să experimentezi când ești cu altcineva. Sunt niște momente unice, deosebite: să stai doar tu singur cu Dumnezeu și să-L auzi efectiv cum îți vorbește.

Reporter:

Care ar putea fi o posibilă rezolvare a singurătății?

Dr. Ileana Radu:

Leacul singurătății acesteia care poate îmbolnăvi și schimonosi, sau poate chiar ucide personalitatea umană, ar fi tocmai o viață de relație semnificativă.

Dumnezeu te ascultă și dacă te rogi un minut sau strigi când ești la ananghie. Dar a petrece timp cu Dumnezeu în Cuvânt și în rugăciune, **aceasta** vorbește despre ce faci cu singurătatea ta și cu relația ta, de fapt.

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Singurătatea poate fi asociată cu un bagaj de care putem scăpa sau pe care alegem să-l cărăm după noi până ne plictisim și uităm că-l cărăm după noi.

Reporter:

Să revenim la posibilități de rezolvare a singurătății.

Dr. Ileana Radu:

O soluție pentru singurătate ar fi exersarea și cultivarea relațiilor. Dar a unor relații care să aibă conținut, care să fie semnificative, care să-ți aducă ceva. Nu trebuie să ai neapărat o sută de prieteni, este destul să ai doar câțiva, dar să fie buni și să comunici bine cu ei.

Nu trebuie să te vezi toată ziua cu ei și să fii toată ziua în preajma lor, însă din când în când trebuie să existe un ritm al relațiilor, să existe o investiție în relații, pentru că relațiile adevărate se cultivă cu un preț și se țin cu un mare preț. Însă viața și lumea în care trăim nu prea ne încurajează în direcția aceasta.

Reporter:

Doamnă Ionelia Ion, ați simțit și singurătatea despărțirii în căsătorie?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Despărțirea n-a fost deloc ușoară. Să trăiești singur, chiar singur de tot, copilul să-l vezi când colo, când colo...

În copilărie eu am trăit ca un fel de minge de fotbal. Pe mine mă doare mult sufletul pentru că și copilul meu a ajuns cam așa cum eram eu în copilărie: este când la mine, când la fostul meu soț.

Copilul nu are o educație stabilă, pentru că sunt două sisteme de educație, două sisteme de alimentație, două sisteme de a explica ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Eu am un mod de a proceda, a doua lui soție are un alt mod, și pentru copil este foarte dificil. De multe ori copilul este foarte confuz.

Reporter:

Care sunt simptomele singurătății și care este impactul acesteia pe plan mondial?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Singurătatea se manifestă ca un fel de gol interior, ca o izolare lăuntrică despre care se spune că la ora actuală este una dintre cele mai obișnuite, cele mai comune probleme de sănătate mentală și una dintre cele mai mari cauze ale suferinței umane pe plan mondial. Milioane de oameni suferă de singurătate, de golul ăsta interior, unii pentru toată viața.

O soluție pe care aș vedea-o este să faci din singurătatea ta o matcă a creativității. Adică, dacă îți este dat, poate prin faptul că ești bolnav, ai o boală gravă, poate prin faptul că ai avut un accident și dintr-o dată ești scos din circuit într-un anume fel, atunci partea aceea de timp ar putea deveni uneori chiar o șansă de viață.

Te descoperi, descoperi ceea ce n-ai avut, valorifici astfel ceea ce n-ai știut că ai. Poate începi să scrii, poate începi să compui, poate începi să faci lucruri pe care nu le-ai făcut până atunci.

Însă, cred că soluția de fond este ca, în singurătate, să-ți întărești relația cu Dumnezeu și să cultivi „verticala”.

Reporter:

Ionatan, cum te-a afectat pe tine divorțul și cum afectează divorțul sufletul omului?

Ioanatan Piroșcă, poet:

Despărțirea în căsătorie lovește în structura esențială a unui om. La început omul a fost creat parte bărbătească și parte femeiască. Tiparul uman îl constituie, de fapt, cuplul soț-soție.

Dar tot Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în Scriptură că dacă soțul necredincios vrea să se despartă, să se despartă. Asta a fost și situația mea, situație căreia eu nu m-am opus, datorită faptului că doream pacea.

Desigur că rănilor sunt uriașe. Regretele, de cele mai multe ori sunt ascunse, mai ales la partea care a inițiat despărțirea, și nu fac decât să confirme faptul că e atacată însăși structura intimă a omului.

Reporter:

Ce spune o doamnă care în copilărie a trecut prin trauma unui viol din partea tatălui?

Doamna A.V., violată în copilărie:

Nu-mi plăcea să fiu singură, dar n-aveam de ales. Tatăl meu avea o comunicare slabă cu mine, iar eu, când nu mai știam cum să mă bag în seamă, mă retrăgeam la mine în cameră și îmi făuream tot felul de vise.

Îmi făuream „*vise negative*”, ca să spun așa. Nu-mi doream ce-și doresc fetițele: să fie prințese și să vină Făt-Frumos să le răpească pe un cal alb. Nu-mi doream un palat sau o viață mai bună, ci îmi doream să vină extraterestri să mă fure, să facă experiențe cu mine, să particip la războaie, să se întâmple tot felul de cataclisme în jurul blocului meu.

Iar eu să dispar, să mi se schimbe viața, numele, originea. Eram foarte negativistă.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

A fost o perioadă când am avut momente în care m-am rugat pentru căsătorie, dar acum, după ce-au trecut momentele acelea, Îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt în starea aceasta de necăsătorit, să zicem *singur* din perspectiva căsătoriei.

Pentru mine este o binecuvântare deoarece conștientizez binecuvântările acestei stări. Există binecuvântări și pentru starea de căsătorit, cu siguranță.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Comportamentul meu ajunsese să fie orientat spre a face rău. Bineînțeles că tatăl meu mă influența prin felul cum se purta cu mine, dar și când eram la școală aveam tendința de a le face rău colegilor, de a-i contrazice mereu, de a-i pune în situații neplăcute, de a mă răzbuna aiurea.

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Între „*bagajele*” pe care le cărăm cu noi, câteodată în mod inconștient, este și singurătatea. Și cred că singurul loc unde putem lăsa „*bagajul*” acesta este la picioarele lui Cristos.

Cred că acolo este locul potrivit pentru toate bagajele. Exact ca și în „*Călătoria creștinului*” - când a ajuns la cruce, a aruncat bagajele, a fost eliberat și a mers mai departe mult mai ușor.

Ionelia Ion:

Satan distruge oamenii și prin singurătate. Iar omul trebuie să treacă de obstacolul acesta, de starea de singurătate. Deci trebuie să se autoeduce că el nu este singur, ci că bunul Dumnezeu este cu el, și să privească, să studieze și să încerce să facă ceva bun pentru cei din jurul lui.

Adică, dacă eu trăiesc singură, bunul Dumnezeu știe de ce îngăduie asta. Deci eu trăiesc pentru slava Sa eternă, pentru mântuirea mea veșnică și pentru mântuirea altora.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

În mod special vreau să am un cuvânt acum pentru partenerii care au rămas singuri și pentru cei care, așa s-a întâmplat în viața lor că au rămas singuri. Să știți că Dumnezeu, **în dragostea Lui**, a lăsat și a îngăduit acest timp în viața dumneavoastră **ca să vă apropiați de El**.

Nu respingeți oferta lui Dumnezeu, pentru că e mult mai mult decât ceea ce ați putea avea printr-o ființă umană care să fie alături de dumneavoastră. **Este chiar ființa Lui**. Dumnezeu spune că **EL** este tatăl orfanilor. **EL** este cel care are grijă de văduve. Din cauza aceasta întindeți-vă mâna înspre relația cu **EL** și veți avea mult mai mult decât v-ați putut imagina vreodată.

Reporter:

Într-adevăr Dumnezeu este apărătorul văduvelor și tatăl orfanilor, așa cum ne spune și Tatiana Gongola.

Tatiana Gongola:

Îmi aduc aminte că Silviu nici nu a vrut să vină la înmormântarea tatălui său. În Biserică nu a vrut să-l vadă pe tatăl său în sicriu. A spus: „*Acesta nu este tatăl meu! Tatăl meu trăiește, este viu!*”.

A fost o perioadă în viața lui în care s-a închis în el, n-a vrut să stea de vorbă cu nimeni. El, care până atunci mă săruta și mă îmbrățișa și la plecare și la venire, atunci n-a mai vrut să facă acest lucru.

Dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că El a fost Acela care l-a schimbat.

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Am văzut familii în care fiecare e cu drumul lui. Seara se întâlnesc și se întreabă: „*Ce căutăm sub acest acoperiș? Dar uite ce-am realizat împreună!*”. Și parcă adorm cu speranța că a doua zi o să fie altceva.

Reporter:

Ce gând aveți pentru cititorii care poate sunt și ei tentați să se lase descurajați de singurătate?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Ideea asta de a fi singur trebuie să dispară complet din minte. Trebuie să se roage la bunul Dumnezeu să le dea putere de a se autoeduca, pentru că numai Satan este cel care înfiltrează adânc ideea aceasta de singurătate.

Reporter:

Ce probleme sau lipsuri s-ar rezolva prin umplerea spațiului însingurării?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Cred că fiecare dintre noi ar vrea să trăiască într-o comunitate care să ne fie „preajmă”, care să ne fie scut, care să ne dea răspuns la acțiunile noastre. Sunt foarte multe lucruri pe care le așteptăm de la ceilalți. Însă nu cred că tot ceea ce trăim trebuie să-i implice pe alții, în sensul de a-i parazita pe alții.

Reporter Lidia Iliesi:

Alin, când te simți tu singur?

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Când nu am soluții la o problemă.

Reporter:

Chiar dacă ai prieteni, te simți singur?

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Câteodată mă simt singur, dar nu pentru mult timp. Sunt perioade foarte scurte, când am așa o stare ciudată. Îmi trec prin minte niște gânduri și trăiesc niște sentimente ciudate, care mă fac să mă întreb: oare ce caut eu aici și cine sunt?

Tatiana Gongola:

Singurătatea cea mai acută o simțeam atunci când copiii îmi puneau întrebări despre moartea tatălui lor. Bineînțeles că durerea era mare și atunci când trebuia să fie ziua lui de naștere.

Reporter:

La Căminul de bătrâni am întâlnit un domn cu lacrimi în ochi.

Domnul A.I., Căminul de bătrâni:

Am copii, dar sunt în străinătate. Într-adevăr le simt lipsa, le duc dorul...

Dana Jibetean, tânără necăsătorită:

În perioada sărbătorilor, de exemplu, ai vrea să fii cu cineva, să împărtășești sau să te bucuri. Și când vezi că ești singur, este dureros.

Nu știu cum e să fii căsătorit, că n-am fost încă, dar cred că și în căsnicie poți să ai perioade de singurătate.

Reporter:

Care ar fi dezechilibrele induse asupra personalității în urma trăirii în singurătate? Există un proverb care spune: „Singurătatea ucide!”.

Prof. dr. Doina Cozman:

Persoana umană a fost construită de Dumnezeu cu capacitatea de a comunica.

Această comunicare este o necesitate pentru mintea omului. Noi ne proiectăm gândurile pe ecranul creierului celuilalt și de acolo așteptăm răspunsuri. Dacă nu vin aceste răspunsuri, cu timpul ne dăm noi răspunsurile.

O persoană care este singură, de multe ori este și izolată de informațiile curente și începe încet-încet să piardă legătura cu realitatea. Din păcate, cei care sunt singuri se uită mult la televizor și încep să considere adevărate imaginile prezentate la televizor, care nu reprezintă întotdeauna realitatea.

Deci o persoană care de mult timp este singură, poate să fie nesigură, poate să fie prost informată, poate să înceapă să-și piardă anumite obiceiuri și deprinderi sociale, cum ar fi: obiceiul de a se îngriji, obiceiul de a-și ține casa în ordine.

Singurătatea are și niște aspecte de relaționare socială, care pot să constituie un impediment.

Reporter:

Din nou câteva persoane de la Caminul de bătrâni.

Domnul S.O., Căminul de bătrâni:

Soția mea este decedată. Sunt singur de 20 de ani și îmi este foarte greu.

Reporter:

Ce credeți că este singurătatea - o boală, o durere, o suferință a inimii, o lipsă a comunicării cu ceilalți?

Doamna L.A., Căminul de bătrâni:

Toate, toate-s adunate în singurătate și-n bătrânețe.

Reporter:

Nu doar persoanele în vârstă sunt singure, ci și copiii părăsiți de tatăl sau de mama lor.
Tu când ai simțit prima dată singurătatea?

Fetiță părăsită de tatăl ei:

Când tata s-a despărțit de mama și tata m-a părăsit.

Gabriela Militaru, fost manechin și prezentatoare de modă:

În familia mea certurile și violențele între părinți erau la ordinea zilei. Asta m-a făcut să mă închid în mine însămi, să fiu mai altfel decât ceilalți copii, să nu mă pot juca cu ei, să fiu mai retrasă, mai sentimentală.

Gabi Iluș, cântăreață și compozitoare:

Cele mai multe cântări ale mele se leagă de experiențele acestea ale mele în singurătate cu Domnul.

Foarte multe cântări le-am scris sus pe munte. Eram în tot felul de stări - uneori eram bucuroasă, alteori eram tristă, deprimată, dar tot ceea ce trăiam și aveam pe suflet Îi spuneam Domnului. Și atunci El, prin prezența Lui, imediat îmi dădea o cântare și puteam să exteriorizez ceea ce simțeam înăuntrul meu.

Mai mult de jumătate dintre cântările mele sunt legate de experiența mea personală cu Dumnezeu.

Reporter:

Care este cauza și care este efectul? Unii ajung singuri datorită programului pe care și-l impun pentru a atinge un anumit obiectiv sau își impun un program extrem de aglomerat, tocmai ca să nu se întâlnească cu ei înșiși?

Gili Indrie, pastor:

Cred că ambele cauze pot fi determinante. De exemplu, mulți nu-și propun să devină neapărat „*carieriști*”, să atingă un anumit *status social* de la început. Sau cel puțin nu cunosc care-i prețul pe care-l plătești ca să ajungi acolo. Dar încet, încet își dau seama că sunt bine cotați la serviciu, realizările vin, banii vin, la fel și împlinirile materiale. Dar astea vin cu prețul ignorării și sacrificării celorlalte relații.

Ca urmare, chiar dacă nu-și propun, ei ajung la aceasta. Și apoi, când își dau seama de sacrificiul pe care l-au făcut, unii dintre ei, aflați în criza aceasta relațională, se îndreaptă spre persoanele pe care le-au sacrificat. Numai că a trecut, de multe ori, atât de mult timp în care au sacrificat persoanele, încât persoanele spre care se îndreaptă să-și refacă relațiile sunt neîncrezătoare, n-au răbdare și nu cred că într-adevăr aceștia vor să-și reechilibreze viața și din punct de vedere relațional.

Ei fiind dezamăgiți că nu sunt bine primiți de ceilalți, se vor arunca din nou în ceea ce înseamnă „*fericirea*” lor, și anume relaționarea profesională sau munca. Munca, pe de altă parte, este și un anestezic bun pentru singurătate. Și aici cred că am ajuns la anestezicele pentru singurătate.

SINGURĂTATEA DOARE. INDIFERENT CÂTE REALIZĂRI MATERIALE ȘI PĂMÂNTEȘTI AI, SINGURĂTATEA DOARE SAU OMOARĂ.

Reporter:

Cum ați defini singurătatea?

Dr. Ileana Radu:

Aș defini-o ca versantul, să spun, *versantul negativ*. Deși este aproape vulgar să spui că-i un *versant negativ*, în această nuanță negativă, singurătatea ar fi o stare de apăsare, de lipsă, de tristețe, de neînsoțire practic.

Singurătatea ar însemna absența relației, de fapt, a relației pe orizontală și a relației pe verticală. Și aici mă gândesc că o singurătate în care relația pe verticală există, relația cu Dumnezeu există, este o singurătate foarte rodnică și foarte inspirativă pentru lucruri mari și adevărate.

Reporter:

Cum ați descrie singurătatea, în general? Ce înseamnă singurătatea pentru un om?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Singurătatea este atunci când omul se simte complet gol, singur. Bunul Dumnezeu ne-a creat ființe sociabile, deci cu dorința de a comunica cu cineva.

Reporter:

Există și o față dulce a singurătății?

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Înainte am cunoscut o față amară și otrăvitoare a singurătății. Dar astăzi, cu Cristos Domnul, cunosc o față măreață, o față binecuvântată și dulce a singurătății.

Condiția a fost să-L prind de mână, să ascult de El și să fac voia Lui.

Reporter:

Liviu, mi se pare foarte frumoasă această idee a ta: *Căsătoria este o instituție doar pentru acest pământ. În Rai, în veșnicie nu va mai fi căsătorie.*

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Sunt afirmațiile Domnului Isus. Cei care încearcă să scape de singurătate prin căsătorie, de fapt se înșală. Căsătoria nu este o soluție împotriva singurătății, fie fizice, fie sufletești.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Dumnezeu a însemnat pentru mine, în acea perioadă, locul unde mă duceam să plâng, să-mi vărs nemulțumirile și durerile. Culmea este că-L simțeam pe Dumnezeu și acolo. Simțeam cum stă în fața mea și mă lasă să-I spun toate acele lucruri, mă lasă să plâng, să strâng pumnii, să dau din picioare. Știu că Dumnezeu nu m-a respins în momentele acelea.

Reporter:

Dumnezeu nu ne respinge niciodată, dar **absolut niciodată!**

Dumnezeu cunoaște toate trăirile sufletului nostru. Dumnezeu cunoaște sentimentul de insecuritate al persoanelor divorțate sau văduve, sau al copiilor abandonati.

Sentimentul că „ai rămas de căruță”,
pentru că ceilalți prieteni ai tăi s-au căsătorit,
au deja copii și tu ești tot singur.

Sentimentul că nu ai suficientă valoare,
că nu ești destul de frumos, de atrăgător
și de înzestrat ca și ceilalți,
care s-au căsătorit deja.

Sentimentul că nu ești înțeles și apreciat
la justa ta valoare.

Sentimentul că nu ești capabil
să legi relații durabile și să le menții.

Sentimentul că nu ești destul de capabil
să captezi și să menții interesul cuiva.

Sentimentul că nimănui nu-i pasă de tine,
nici măcar părinților.

Dacă ai muri, nimeni nu ar observa.

Dumnezeu cunoaște toate aceste lucruri. El știe ce este în sufletul tău. El este prietenul care nu lipsește niciodată în nevoi.

Dragul meu prieten și prietenă, fie ca Dumnezeul cel Atotputernic, Creatorul cerului și al pământului, Iehova, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, să te binecuvânteze din abundență cu tot felul de binecuvântări cerești și pământești.

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 4-a

Reporter:

Într-o oarecare măsură, cu toții cunoaștem durerea de a nu putea împărtăși cu nimeni ceea ce simți și gândești.

Știm ce înseamnă acumularea de idei și gânduri neîmpărtășite sau senzația că toți au ceva, se bucură într-un mod pe care tu nu ai să ajungi niciodată să-l experimentezi, probabil pentru că nu-l meriți.

Sau oscilarea între convingerea că lumea din jurul tău este ostilă și denaturată și de aceea nu reușești să-ți găsești corespondentul, și sentimentul că tu ești diferit, anormal, greu de înțeles și de acceptat de către ceilalți.

Poate ai amintiri, regrete sau resentimente vis-a-vis de relațiile anterioare. Sau poate te apasă presiunea celorlalți: „Tu nu te mai căsătorești? Ești prea pretențios sau pe tine nu te iubește nimeni?”.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Singurătatea a fost și locul unde eu m-am regăsit. Era ca o groapă, unde pereții sunt așa de înalți încât nu vezi decât o bucată de cer, undeva, acolo sus, și-ți dai seama că oricum drumul până la suprafață este așa de lung și când ești acolo nu poți să faci altceva decât să gândești.

Contează și felul cum gândești, dar faptul că ai un Dumnezeu care știe să te asculte, în fața Căruia poți să-ți verși amarul, cred că este un punct în plus față de cei care ajung în acea groapă și n-au nicio speranță și nicio nădejde, și care se gândesc numai *cum* să-și ia viața.

Ovidiu Bulzan, pastor:

Pentru fiecare dintre noi există o vreme în care trebuie să fim singuri. Pentru mine, unul dintre cele mai glorioase momente este cel reprodus în Scriptură, acolo unde se spune că patriarhul Iacov a rămas **singur**. Pentru că, în sfârșit, omul acesta, care fusese un maestru al furtului, al șmecheriilor și al ingineriilor, de la genetică până la financiar, rămâne **singur**.

Dumnezeu poate să-l transforme din *înșelătorul* Iacov în *patriarhul* Iacov. Este momentul în care omul acesta, care dădea bine față de toți cei din jur, mai puțin față de Dumnezeu și familia lui, ajunge să fie, din înșelător, *omul care binecuvântează*, omul care devine patriarh pentru că a rămas **singur cu Dumnezeu**.

Reporter:

Ce este important pentru cei singuri?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Dacă te uiți la un copil orfan, vizitezi orfelinate sau chiar te întâlnești cu femei care au rămas văduve, poți observa ce bine le face o atingere, ce mult contează o îmbrățișare, un zâmbet, o strângere de mână.

Reporter:

Exemplul doamnei Ortansa Radu, rămasă văduvă după 43 de ani de căsnicie fericită, ne arată că singurătatea poate fi evitată.

Ortansa Radu, văduvă:

Caut să fiu utilă celor din jurul meu. Am grijă de-o bătrână. Am grijă de copii. Le fac tot ce le trebuie în fiecare sâmbătă, prăjitură. Deci activitate am și nu mă simt singură.

Reporter:

Adriana Cosman împreună cu soțul ei Gigi Cosman și cu ceilalți doi fii ai lor au experimentat durerea singurătății datorate pierderii cuiva drag și iubit din familie.

Adriana Cosman:

L-am pierdut pe băiatul nostru de 21 de ani, pe Lucian. Un băiat deosebit. O frumusețe de copil. Cu-o inimă mare, smerit, un cântăreț bun, care Îl lăuda pe Domnul cu toată inima lui, cu o mână jucăușă pe clapele pianului.

A alunecat pe un povârniș de munte și căderea i-a fost fatală. A mai trăit puțin la spital și a plecat la Domnul.

Reporter:

Cum poți scăpa de singurătate în cazul în care ești tânăr și necăsătorit? Alin Avrămoni are 29 de ani și nu este căsătorit.

Alin Avrămoni, tânăr necăsătorit:

Pentru a scăpa de singurătate cred că un rol important îl au prietenii, și contează ce prieteni ai. Și prin ei cred că Dumnezeu îți vorbește. Când vorbesc de prieteni vorbesc de relații. În fond și la urma urmei trăim într-o lume de relații. Dacă nu avem relații, ne izolăm, ne autoizolăm.

Reporter:

Ce simțiți în singurătate?

Domnul S.I., Căminul de bătrâni:

Multă durere. Nu-i ai pe ai tăi lângă tine ca să poți să vorbești cu ei și să le mulțumești de anumite lucruri.

Dana Jibetean, tânără necăsătorită:

Într-un fel tânjesc după starea de căsătorită, dar... să vedem...☺ Cred că poți să te bucuri de orice stare, și ar fi ideal să ne bucurăm chiar și în starea de persoană singură.

Reporter:

Doamna Elena Țârle este în vârstă și bolnavă și locuiește singură într-un apartament de la etajul IV al unui bloc de la marginea orașului.

Elena Țârle, văduvă:

Eu aș vrea să vină mai curând Domnul Isus, să vină mai curând răpirea Bisericii de pe acest pământ. Asta mi-e dorința cea mai mare.

Știu că sunt mulți cărora le este mai dragă viața aici, dar este mai fericit acolo, dincolo... Abia aștept să ajung la Domnul Isus, să-L țin de mână și să mă plimb cu El prin Rai. Domnul să ne ajute să fim pregătiți pentru întâlnirea cu El, că-i aproape, e foarte aproape acest moment.

Reporter:

Ce înseamnă singurătatea pentru dumneavoastră?

Doamna F.M., Căminul de bătrâni:

Pentru mine singurătatea este cel mai dureros lucru și cea mai dureroasă boală pe lumea asta, să știți dumneavoastră.

Eu am fost o femeie stimată și respectată și m-am simțit foarte bine. Până a trăit soțul a fost foarte bine. Sunt 16 ani de când mi-a murit soțul, și de atunci am rămas singură.

Reporter:

Aș vrea să atingem acum puțin problema celor divorțați. Mai întâi ce spune Biblia despre căsătorie?

„Va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa
și se va lipi de nevastă-sa,
și cei doi vor fi un singur trup”,

le răspunde Domnul Isus Cristos, citând acest text biblic, celor care-L întreabă despre divorț.

„Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup.

Deci, ce a împreunat Dumnezeu,
omul să nu despartă”,

încheie Mântuitorul acest răspuns.

Dumnezeu vrea ca doi oameni - bărbat și femeie - să devină un singur trup. Dar se întâmplă că acest **singur trup** devine de multe ori altceva, și anume **două trupuri singure** sau **doi oameni singuri**.

Eli Henteș a fost părăsită de soțul ei într-un moment când era grav bolnavă. Ce a făcut Eli la un Crăciun când era singură-singură?

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Am început să mă cert cu Dumnezeu, și să-L întreb din nou: „Doamne, de ce-ai îngăduit să fiu atât de singură?”. Singurătatea la sărbători parcă e cea mai apăsătoare.

Deodată am simțit prezența Domnului lângă mine. L-am simțit atât de aproape. A început să vorbească cu mine: „Eli, tu nu ești singură! Eu sunt cu tine!”.

Mi-a dat chiar un reper din Biblie, din Epistola către Romani, capitolul 8, versetul 28: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”.

Reporter:

I-ai văzut întristați pe cei din jurul tău, pe mama ta sau pe fratele tău atunci când ați rămas singuri?

Fetiță părăsită de tatăl ei:

Da. Fratele meu plângea tot timpul. Deși încercam să mă joc cu el, el plângea. Mama mea plângea și ea. Și eu plângeam câteodată... dar cu timpul am înțeles...

Reporter:

AVIZ TAȚILOR CARE-ȘI PĂRĂSESC FAMILIA !

Este bine să te gândești ce lași în urmă și ce preț plătesc copiii tăi pentru *noua ta „fericire”*.

Gabi Iluț, cântăreață și compozitoare:

Mă trezeam de multe ori și de 2-3 ori pe noapte cu inspirație de la Dumnezeu. Nu era piesa în întregime, însă era acel *ceva* pe care puteam să clădesc. Știam exact, cu precizie, ce am de făcut cu ceea ce Dumnezeu mi-a dat. Și multe cântări le-am primit în ieșirile mele prin munți.

Mie îmi place foarte mult să ies în munți și să stau acolo singură cu Dumnezeu. Acolo parcă natura te inspiră și te-ndeamnă la închinare. Și acolo Dumnezeu mi-a inspirat foarte multe cântări.

Gili Indrie, pastor:

Există mai multe cazuri în care oamenii sunt predispuși la singurătate. Cele mai frecvente cazuri sunt ale celor care au avut traume în copilărie. După modul în care au interpretat evenimentul sau evenimentele traumatiche, ei s-au văzut singuri, părăsiți, abandonați de Dumnezeu, abandonați de oameni. Și oamenii aceștia tind să-și ia viața în propriile lor mâini.

Apoi faptul că nu mai pot conta pe oameni - și într-un fel există un cerc vicios aici: pe de o parte ar vrea să fie cu oamenii, dar pe de altă parte îi resping pe cei care fac pași înspre ei. Atunci foarte mulți cad în depresie. Și sunt foarte greu de scos din depresie după aceea.

Acestea sunt în general persoanele care tind să se însingureze și să se înstrăineze de ceilalți.

Reporter:

Ce a învățat benefic Eli Henteș din singurătate?

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Sub apăsarea singurătății am învățat să mă raportez corect la Dumnezeu, să mă bizui pe promisiunile Lui. De fapt nu eram total singură. Eram cu fiul meu. Trebuia să-i țin loc și de tată și de mamă. Să mă lupt și pentru el, pentru a nu se pierde, pentru a nu-și pierde încrederea în Dumnezeu, pentru a nu aluneca pe căile lumii, care păreau să-i dea atâtea. Dumnezeu nu a îngăduit una ca asta.

Aproape seară de seară stăteam împreună, studiam Cuvântul, ne rugam, chiar plângeam împreună. Astăzi, prin harul lui Dumnezeu, fiul meu este slujitorul Lui.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Eu chiar nu mă pot plânge de singurătate, pentru că am această relație personală cu Dumnezeu. De multe ori când într-adevăr rămân singur acasă, când pleacă părinții, atunci mă bucur că pot petrece un timp doar eu cu Dumnezeu. Pentru mine e o bucurie.

Probabil că dacă ar fi să stau izolat mai multe zile într-un loc anume, ceva m-ar deranja. Deci n-aș rezista. Dar să petrec un anumit timp singur în fiecare zi, pentru mine e-o plăcere. Chiar îmi place.

Dr. Ileana Radu:

Dumnezeu te veghează și vrea să comunice cu tine. El ți-a pus la îndemână comunicarea, prin revelația Scripturii. Problema este dacă tu poți să intri în comunicare cu EL.

Uneori cei singuratici sau însingurați au nevoie de dragostea celorlalți, de asistența celorlalți, ca să redescopere ce-ar putea să facă creativ și roditor cu singurătatea lor.

Reporter:

Și Eli Henteș a găsit ceva creativ și roditor în noaptea de Crăciun când s-a simțit cel mai singură.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

În noaptea aceea de Crăciun am înțeles că într-adevăr Dumnezeu avea un plan cu mine, Dumnezeu avea un scop mareț. I-am simțit atingerea, i-am simțit mângâierea, i-am simțit pacea.

Vorbeam cu El, vorbeam cu mine, dar de astă dată nu mă mai certam cu El, ci dimpotrivă, I-am cerut iertare pentru nesăbuiința mea, pentru starea mea.

Mi-amintesc cum și-mprejurul meu se așternuse pacea. În orele acelea puține de noapte, în acea noapte de Crăciun, am dormit atât de bine. Mă legănase Însuși Dumnezeu.

Reporter:

Cum ar putea fi împlinită sau cum ar putea fi depășită starea de singurătate?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Cred că relația cu Dumnezeu este cea care alungă durerea singurătății. Aș vrea să ne gândim la felul în care Isus Și-a trăit viața și relația cu Tatăl. Când citești Scriptura, ai sentimentul că fugea de-a dreptul, căutând cu disperare momentele acelea pe care să Și le petreacă cu Tatăl în rugăciune, în acel dialog în care relația Lui cu Dumnezeu înflorea. Era singura situație în care El primea putere, pentru că puterea Lui venea, de fapt, din această relație.

Reporter:

În relația cu Dumnezeu a găsit și Titel Malnași - fost dependent de droguri - puterea de a NU se sinucide.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Mi-aduc aminte de o seară când m-am urcat pe un hotel; lucram la construcția aceluia hotel. Era un hotel înalt. M-am urcat sus pe el și am început să mă uit în jos. Au venit gânduri în mintea mea și-am început să mă întreb: „*Mai are rost să trăiesc?*”. Nu mai vedeam nici un rost să mai trăiesc viața aceasta.

Vedeam că depresiile, dependențele în care eram și în care mă afundam tot mai mult și problemele mele nu se pot rezolva, iar Satan se lupta la nivelul gândului ca să mă arunc jos. Am pus mâinile pe balustradă, m-am uitat în jos, am închis ochii și căutam *secunda aceea*...

Am început să mă pun în situația unui om care se sinucide. Căutam *acea secundă* în care să-mi fie mintea limpede, să nu mă mai gândesc la nimic, să-mi dau drumul.

Însă, în timp ce eram acolo, mi-am adus aminte de suferința tatălui meu în urma morții mamei mele, și am renunțat.

Reporter:

A fost, de fapt, o avalanșă de singurătăți. Tatăl lui Titel a rămas singur după moartea mamei lui. Apoi Titel a rămas singur acasă, tatăl lui fiind plecat mult timp de acasă.

Acum aș vrea să vedem cum influențează cariera viața unui om.

Gili Indrie, pastor:

Căutarea și aspirația la supremație sacrifică relațiile de dragul realizărilor profesionale, de dragul carierei și al altor realizări pe scara socială. Astfel de oameni se înstrăinează, se însingurează de celelalte persoane prin faptul că sunt orientate numai spre realizările lor. În contextul acesta, vor sacrifica relațiile celelalte, le vor neglija, le vor lăsa pe un plan secund și vor ajunge să fie **singuri**.

Pe de-o parte, unii își ating obiectivele și au o fericire aparentă de oameni realizați, dar când stau singuri în camera lor își dau seama că sunt **singuri**. Și-au sacrificat totul, unii până și relația cu Dumnezeu, dacă au avut-o. S-au înstrăinat și de Dumnezeu.

Reporter:

Care ar fi totuși un alt aspect bun al singurătății ?

Prof. dr. Doina Cozman:

Când rămâi mult timp singur în casă, poți să-L chemi pe Dumnezeu să vină în camera ta, în apartamentul tău, și-L inviți pe un scaun. Și poți începe dialogul cu Dumnezeu. Acesta este aspectul bun al singurătății. Datorită faptului că nu ai mulți stimuli în jur, poți ajunge să ai un dialog cu Dumnezeu, poți ajunge să fii profund în relația cu El.

Domnul L.O., Căminul de bătrâni:

Copiii nu-s cu noi. Sunt singuri și ei, la locul lor, fiecare muncește ca să-și câștige existența. Deci nici ei nu pot să vină la noi să ne vadă și să ne viziteze mereu.

Reporter:

În singurătatea ei, Dumnezeu a așteptat-o și pe Eli Henteș să se întâlnească cu El.

Eli Henteș:

Rămasă singură, fără sprijin din partea soțului, m-am agățat de Dumnezeu. Până atunci mă bizuisem prea mult pe oameni, mai mult decât îmi putusem imagina.

Și El mi-a demonstrat practic cât poate fi de greșit acest mod de a mă raporta la oameni.

Reporter:

Când simțiți singurătatea mai dureroasă? De sărbători?

Doamna F.M., Căminul de bătrâni:

De sărbători atâta am plâns, domnul meu, și duminica. Că eu sunt tare bisericoasă și m-am dus la biserică. Acum nu mai pot să mă duc și îmi lipsește, să știți.

Cel mai greu și cel mai dureros este că n-am avut copii. Și asta-i tare dureros, să știți dumneavoastră. Să stai singură, închisă în casă luni și luni de zile. Veneau vecinii, dar nu stăteau mult - stăteau o oră, două și se duceau acasă.

Și aici, la Cămin, ne simțim singuri când sunt sărbători. Degeaba au venit și ne-au adus pachete și cadouri, dar când rămâi singur știți cât îi de dureros, domnul meu?

Și mai ales că n-am avut nici copii. Că dacă mai ai un copil, mai vine și te mângâie. Doar nepoata mea vine la mine, mă pupă și mă întreabă: „Mătușă, ce mai faci?”.

Gabriela Militaru, fost manechin și prezentatoare de modă:

De multe ori seara, când în bucătărie era scandal și ceartă, eu mă retrăgeam în camera mea și a surorii mele, și pe întunec, să nu mă vadă nimeni, mă puneam și mă rugam Domnului, așa cum știam eu: „Doamne, fă-i pe părinții mei să nu se mai certe, să nu se mai bată! Să nu mai fie această tensiune în familie”.

Gili Indrie, pastor:

Singurătatea înseamnă a fi deconectat de alte persoane, a fi izolat, a fi nebăgat în seamă, a fi trecut cu vederea. Poți fi singur din punct de vedere emoțional sau poți să te simți singur, chiar dacă ești într-o mulțime sau într-un grup de oameni.

Poți fi, însă, singur când ești izolat de către ceilalți în camera ta, și cei mai mulți simt lucrul acesta - au un acut sentiment al singurătății atunci când sunt singuri în cameră.

Reporter:

Care sunt aspectele negative evitabile ale singurătății?

Dr. Ileana Radu:

Vorbind despre singurătate, suntem foarte tentați să ne gândim la cazurile clasice. Ne gândim la bătrânul care nu are copii, ne gândim la femeia divorțată, ne gândim la soțul abandonat, la copilul abandonat, ne gândim la bărbații și femeile necăsătorite. Dar singurătatea cred că se poate manifesta și-n cazuri foarte obișnuite.

Eu, ca medic, văd foarte multe fenomene ale singurătății. De exemplu, la copilul mic. Copilul mic, sugarul chiar, care este nestimulat, care nu are compania mamei, nu are compania familiei sau nu are o companie stimulativă, creativă și rodnică, mai târziu va fi *copilul plictisit*.

Copilul care este neasistat sau lipsit de relație, își dezvoltă tot felul de mecanisme și tehnici de confort. De exemplu, copilul din orfelinat se leagănă. Își găsește modalități prin care își alină cumva singurătatea, care în esență este o lipsă de relație și de stimulare.

Copilul un pic mai mare, între 1 și 3 ani, devine copilul plictisit. Câți copii nu se plâng că sunt plictisiți, că se plictisesc îngrozitor pentru că nu au o viață de relație semnificativă. Și spun asta mai ales **pentru părinți**. Părinții ar trebui să fie în stare să sesizeze aceste lucruri în viața copiilor lor, să îi stimuleze și să cultive o relație semnificativă cu copiii lor.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Singurătatea este în sine o greșală sau ceva rău, pentru că poate duce la anumite stări sufletești de dezechilibru. Deci eu, practic, nu pot să zic că sunt singur, pentru că și atunci când sunt singur fizic, de fapt am o relație personală cu Dumnezeu și pot să-L caut pe Dumnezeu în singurătatea respectivă. Atunci nu mă simt singur.

Reporter:

În Evanghelia după Matei este consemnat episodul în care Irod îi taie capul lui Ioan Botezătorul. Pentru că ținea foarte mult la Ioan, când aude această veste Domnul Isus Cristos a reacționat astfel:

„Isus,
când a auzit vestea aceasta,
a plecat de acolo într-o corabie,

*ca să Se ducă SINGUR,
la o parte,
într-un loc pustiu” (Evanghelia
după Matei, capitolul 14).*

Domnul Isus Cristos vrea să stea deoparte, doar cu Dumnezeu-Tatăl, pentru că durerea morții lui Ioan Botezătorul este foarte mare pentru El. Dar mulțimea de oameni nu este interesată de durerea Mântuitorului, ci se ține după El.

*„Noroadele,
când au auzit lucrul acesta,
au ieșit din cetăți
și s-au luat după El, pe jos”.*

Atunci Domnul își lasă deoparte durerea Lui și se ocupă de oameni. Face minunea cu înmulțirea pâinilor, astfel încât din 5 pâini și 2 pești hrănește 5000 de bărbați, în afară de femei și copii.

*„Toți au mâncat și s-au săturat;
și s-au ridicat 12 coșuri
pline cu rămășițele de fărâmituri.[...]
După ce a dat drumul noroadelor,
El s-a suit pe munte să Se roage SINGUR, la o parte.
Se înnoptase
și El era SINGUR acolo”.*

Până la urmă Domnul Isus Cristos a reușit, totuși, să Se refugieze într-o întâlnire de noapte cu Dumnezeu, Tatăl Său.

Pune-te chiar acum pe genunchi, dragul meu prieten și prietenă. Tatăl nostru iubit din ceruri - Dumnezeu - te așteaptă cu toată dragostea. Poți să te refugiezi în SINGURĂTATE în brațele lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeul cel de 3 ori sfânt să te binecuvânteze din abundență cu tot felul de binecuvântări cerești și pământești, în Domnul Isus Cristos. Cu toată dragostea îți spunem: Dumnezeu să te binecuvânteze!

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 5-a

Reporter:

În *Plângerile lui Ieremia*, capitolul 3, scrie:

„Domnul este bun
cu cine nădăjduiește în El,
cu sufletul care-L caută.
Bine este să aștepti în tăcere
ajutorul Domnului.
Este bine pentru om să poarte un jug
în tinerețea lui,
să stea singur și să tacă
pentru că Domnul i l-a pus pe grumaz.
Să-și umple gura cu țărână
și să nu-și piardă nădejdea.”

De ce ajungem la singurătate? Cum putem transforma singurătatea în binecuvântare și cum putem ieși de acolo?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Nu fiți **reactivi**. Nu spuneți:

„Mi-a greșit. Nu-l iert.
Aștept să văd cât o să mai treacă
până catadicsește
să-mi dea un semn de viață
sau să repare sau să-și ceară iertare.”

Fiți **proactivi**. Dați **dumneavoastră** un telefon și spuneți lucruri care să zidească relația, nu care să o submineze. Aduceți-vă aminte de lucrurile frumoase și plăcute.

Și aici nu încerc în niciun fel „să îmbăt cu apă rece” pe cineva, dar

LUCRURILE STAU ÎN PUTEREA LIMBII.
CU LIMBA NOASTRĂ,
CU CUVINTELE NOASTRE,
CREĂM LUMI SAU DISTRUGEM LUMI,
ZIDIM RELAȚII SAU SURPĂM RELAȚII.

Reporter:

Putem să ne iubim singurătatea?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

E foarte interesant și chiar paradoxal, dar eu cred că Dumnezeu poate să pună în inima noastră o iubire pentru singurătate.

Putem să ne gândim, de exemplu, la apostolul Pavel. El își iubea singurătatea pentru că în starea asta știa că poate să fie mai mult timp cu Împăratul lui, cu Stăpânul lui, cu Domnul vieții lui, cu Iubitul inimii lui.

Cred că este o șansă și o minune care i se poate întâmpla fiecărei persoane care este singură pe lumea asta. Și acesta este lucrul pe care vreau să vi-l pun pe inimă, și anume să știți că există o șansă să vă simțiți bine, să aveți bucurie și pace în mijlocul singurătății dumneavoastră. Și șansa aceasta este Cristos.

Reporter:

Eli Henteș chiar a crezut din toată inima în șansa care este Cristos - iubirea lui Dumnezeu demonstrată practic pentru fiecare dintre noi și consemnată pe paginile Bibliei.

Eli Henteș, părăsitor de soț, fostă actriță:

Când soțul meu a decis să mă părăsească pentru altă femeie, am luat promisiuni prin care Dumnezeu îmi vorbea direct și chiar le-am lipit pe pereții dormitorului. Am început să mă bizui pe promisiunile lui Dumnezeu.

Apelasem la numărul de telefon al lui Dumnezeu: 50:15, adică Psalmul 50, versetul 15, și I-am spus Domnului:

„Doamne,
mi-ai spus să Te chem
și eu Te chem.
Vino-mi, Doamne, în ajutor.
Mă simt atât de singură.
Mă simt atât de răpusă.
Doamne,
ia-mă de mână.
Vreau să simt prezența Ta!”.

Vreau să vă mărturisesc c-am simțit prezența Domnului, care m-a copleșit într-un mod deosebit. M-a umplut de pace, m-a umplut de siguranță.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

Într-o duminică seara, fiind într-o casă de drogați, mi-am adus aminte că tinerii sunt la biserică și se roagă. M-am uitat la starea mea, am văzut că pentru mine nu mai există șansă de scăpare, în depresia, în starea mea de droguri. Am început să plâng și am spus: „Doamne, dacă vrei scapă-mă!”.

Reporter:

Iar Dumnezeu l-a scăpat pe Titel Malnași.
În continuare, ce își dorea **Doamna A.V.** în singurătate? Mai întâi, în copilărie a fost abuzată de tatăl ei. Apoi, după ce ea a devenit mamă, i-a murit fetița la vârsta de 5 ani.

Doamna A.V., violată în copilărie:

După ce mi-a murit fetița de 5 ani, mi-a revenit sentimentul de inutilitate. Singurătatea m-a cuprins, nu mai eram ce fusesem până atunci - mamă.

Mi se părea că nu mai am scop, *obiectul* activității mele îmi era luat și din nou m-am retras și m-am închis în mine. Contactele mele cu oamenii erau doar superficiale. Abordam o figură care credeam eu că dă bine și scăpam cât mai repede de conversație, ca să mă retrag din nou în lumea mea. Dar, de fapt, eu eram flămândă după cineva care să vadă din nou *prin* mine.

Doream ca cineva să vadă dincolo de masca mea și să-mi spună: „*Draga mea, povestește-mi despre tine!*”. De fapt, ceea ce aș fi putut povesti cuiva era numai durere. Îmi doream să mor într-un fel care să nu fie provocat de mine. Vroiam să mi se întâmple tot felul de accidente: să mă calce tramvaiul, să mă calce mașina...

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Există atât de mulți oameni chinuți de singurătatea lor pentru că au spus în inima și în mintea lor un NU categoric acestei singurătăți. Adică acestei situații care, de fapt, este planul lui Dumnezeu cu privire la viața lor.

În schimb, dacă îmbrățișați acest plan, dacă spuneți un DA hotărârii lui Dumnezeu pentru viața dumneavoastră, singurătatea nu va mai părea ceea ce este acum.

Singurătatea dumneavoastră va deveni

**timpul,
locul,
ocazia
și momentul
în care Cerul
se unește
cu pământul.**

Și Dumnezeu umple acel gol lăuntric și vine în viața dumneavoastră cu ceea ce are El de oferit.

Cred că asta se poate întâmpla benefic cu fiecare persoană care a ales să rămână singură.

Ovidiu Bulzan, pastor:

Și-o să vedeți cum singurătatea, de care așa de mulți suferă și de care atât de puțini profită, poate să devină, atunci când ne apropiem din nou de Dumnezeu în termenii Scripturii, poate să devină o resursă formidabilă, o rețută în care, în sfârșit, primesc soluția pentru atâția însingurați din jurul meu.

Reporter:

Oare se implică într-adevăr Dumnezeu în singurătatea noastră?

Prof. dr. Doina Cozman:

Isus Cristos vine ori de câte ori Îl chemi, pentru că El, ca un păstor bun ce este, e mereu la ușă. Dar noi de puține ori deschidem ușa inimii ca să-L invităm pe Isus.

Când casa ne este plină, suntem foarte ocupați cu servitul oaspeților noștri. Suntem și bucuroși pentru că ne place să fim generoși. Însă atunci când rămânem singuri, avem această șansă de a-L invita pe Isus să ne fie oaspete și de a discuta cu El îndelung și profund.

Reporter:

Ce se poate învăța din singurătate?

Eli Henteș:

În singurătate am învățat să am mai multă răbdare cu oamenii, să le ascult păsurile și nevoile. În sensul acesta adesea vin la mine persoane care cer să fie consiliate. Și Dumnezeu îmi dă inspirație și putere să le ajut.

În singurătate am devenit mai rodnică decât oricând altădată, deoarece scriu cărți pentru copii, cărți cu povești, eseuri și meditații.

Doamna L.A., Căminul de bătrâni:

Mi-au murit părinții, mi-a murit soțul, mi-a murit fata. Și uite am ajuns aici. Sunt 10 ani de când trăiesc și locuiesc aici. Și sunt nenorocită și bolnavă... bătrână am ajuns. Am 75 de ani.

Reporter:

Ai avut senzația că ești vinovată pentru despărțirea părinților tăi?

Fetiță părăsită de tatăl ei:

Am simțit că tata nu mă mai iubea.

Gabriela Militaru, fost manechin și prezentatoare de modă:

Mama mea a fost îndrumată să mergem la un spital de boli neuropsihice.

Timp de 3 săptămâni am stat acolo spitalizată, pe motiv de grave probleme de adaptare din cauza situației din familie. Probleme care am înțeles că erau la ordinea zilei, deoarece erau mulți copii ca mine în spital - din cauza acestor probleme din familie.

Mamei mele îi era foarte greu să accepte acest lucru. Ea nu putea să înțeleagă cum aceste relații dintre ei au putut să mă marcheze pe mine.

Dar acum îi înțeleg și pe alți copii din lume, care sunt marcați și la ora asta. Și pe adolescenții care în copilărie au fost marcați și mai sunt și acum, apoi chiar pe tinerii care sunt marcați de aceste lucruri.

Reporter:

Care sunt repercursiunile acestor traume din copilărie asupra persoanei adulte?

Această însingurare și tăiere a punților spre ceilalți este oare un fel de *autoflagelare*, un canon pe care și-l impune cineva, ca un fel de *autopedeapsă* involuntară, cumva?

Gili Indrie, pastor:

La unii există și varianta aceasta. Însă cei mai mulți dintre cei cu care eu am lucrat nu-și doresc singurătatea și depresia în care au ajuns. Nici nu cred că neapărat și-o merită și nici n-o caută.

Problema este însă modul în care se raportează la Dumnezeu. Unde Îl văd pe Dumnezeu acum, vis-a-vis de evenimentul din trecut. Dacă pot să se uite din nou la istoria lor trecută, s-o vadă și s-o interpreteze din perspectiva lui Dumnezeu și a prezenței Lui acolo, atunci, în ciuda traumei prin care au trecut, pot fi suflete salvate din singurătate și de la depresie.

Știu astfel de persoane, care au reușit să iasă din depresie și singurătate pentru că s-au legat de Dumnezeu. Au înțeles că au crezut o minciună și au interpretat greșit evenimentele din trecut, iar acum, beneficiind de o lumină nouă în ceea ce privește trauma din trecut, s-au reconectat cu Dumnezeu.

Parte din ieșirea din singurătate înseamnă conectarea sau reconectarea cu Dumnezeu - Singurul care ne poate asigura compania în orice moment al vieții.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Este ca o ecuație, în care dacă nu pui elementul care să-ți dea rezolvarea ecuației, n-ai să-i găsești nicicând rezolvarea. Poți să cauți tot felul de metode: metodele acestei lumi, metodele gândirii noastre, dar nu găsești soluția bună.

Abia atunci când Dumnezeu este în ecuație, apare rezolvarea. Și când privești în urmă, îți dai seama că fără Dumnezeu n-ai fi ieșit niciodată de acolo. Nici nu-ți poți închipui ce-ar fi fost viața ta fără Dumnezeu, în singurătate.

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Din punct de vedere omenesc, singurătatea este atunci când ești despărțit de prieteni, când nu ai cu cine comunica. Bunul Dumnezeu ne-a creat ca familii, ca societate. Simți nevoia de a-ți descărca sufletul, de a spune ceva cuiva. De a scăpa de golul acela din suflet, pe care ți-l dorești a fi umplut.

Însă din punct de vedere spiritual, omul să nu se vadă singur, pentru că cel mai bun exemplu al nostru este Mântuitorul. Isus toată viața a fost singur pe pământ. El avea cea mai mare bucurie când, în toiul nopții, își revărsa sufletul ÎN SINGURĂTATE CU TATĂL, ÎN RUGĂCIUNE.

Reporter:

Mântuitorul a avut momente când a fost singur?

Dr. Ileana Radu:

Scriptura vorbește despre singurătatea Domnului Isus Cristos. Și vorbește chiar despre disciplina singurătății la Domnul Isus Cristos. El căuta să fie singur. El Se retrăgea să fie singur. El Se retrăgea uneori în companii selective. Stătea cu mulțimea, dar după aceea stătea cu ucenicii. Și uneori stătea **singur, doar cu Tatăl**.

Ca aproape în toate lucrurile, Scriptura are soluții. Și Scriptura este un manual foarte competent.

Eli Henteș:

Inspirată de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, am scris următoarele versuri, prin care cred că Dumnezeu vrea să te îmbogățească, vrea să te mângâie și pe tine, iubite cititor, ca semn al siguranței că tu nu ești singur niciodată.

Fiică, nu te da bătută!

Valuri se desprind haine
și lovesc în barca mică.
Cârma parcă nu mai ține,
apa nu se mai despică.
Val-vârtej s-apropie norii,
tunet, trăznet se-ntețesc
și deodat' mă prind fiorii,
temeri vii mă năpădesc.
Dacă trăznetul lovește?
Nu am cârmă, nici catarg.
Să m-avânt din nou în luptă?
Doamne, ce mai pot să fac?
Și năpraznic bat în barcă
valuri spumegând a ură,
aducând fiori de gheață
cu gând rău, să mă răpună.
Mâinile, a neputință,
au lăsat din mână cârma,
dar cu-n licăr de credință,
printre nori că'tam o mână.

Și, minune!
Dintr-o dată,
când credeam că sunt pierdută,
printre nori se-aud' o voce:
„Fiică, nu te da bătută!

***Mâna îți întind pe ape,
printre valuri și furtună.***

***Eu tot timpu-am fost aproape:
haide, prinde-Mă de mână!”***

Și cu mâna-n mâna Lui,
barca-lunecă în larg,
căci acum e El la cârmă
și El ține de catarg.

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Problematica singurătății este foarte interesantă. Gândiți-vă la ideea pe care o întâlnim pe primele pagini ale Bibliei, unde Dumnezeu spune că „**nu este bine ca omul să fie singur**”, și nici Dumnezeu nu este singur - El este o comunitate formată din 3 persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Gândiți-vă, apoi, la interesanta alegere a lui Dumnezeu: ca la un moment dat în istoria omenirii să Se reveleze prin viața unei ființe, a unui om care a trăit singur - prin Isus. Isus n-a fost căsătorit, n-a avut nici familie, nici copii, ci a trăit singur.

Deci, de la partea cu **nu este bine ca omul să fie singur**, până la singurătatea vădită a lui Isus, cred că sunt multe de spus. Nu numai atât, dar El chiar căuta să-Și petreacă timpul SINGUR, ÎN RUGĂCIUNE.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

În nebunia mea, în depresiile în care am ajuns, nimeni nu mai știa nimic de mine. Am ajuns de am pierdut totul. Am pierdut mașina, am pierdut mobila, haine, aparatură electronică. Tot ce-am avut am dat pe droguri. Am ajuns să locuiesc prin case de drogați, prin mașini. Împrumutam mașini de la prieteni.

Am ajuns la o greutate undeva între 50 și 55 de kilograme, slăbit, nespălat. Dormeam prin case de drogați, pe unde apucam.

Reporter:

Toate acestea în mare parte din cauză că Titel Malnași a rămas și a crescut mai mult singur.
Oare chiar este nevoie de singurătate în viața unui om?

Prof. dr. Doina Cozman:

Eu consider singurătatea ca fiind o situație necesară, prin care omul trebuie să treacă. Doar în singurătate ajungi să vorbești eficient cu Dumnezeu.

Atâta timp cât ești cu ceilalți, folosești vorbirea exterioară, adică folosești partea externă a paharului tău. În momentul în care rămâi singur, începi să vorbești cu tine. Este primul pas înspre un dialog consistent cu Dumnezeu.

Dacă rămâi singur mai mult timp, începi să vorbești mai mult cu tine. Începi să ai un dialog eficient cu tine însuși. Începi să-ți analizezi necazurile. Începi să analizezi faptul că ești izolat și nimeni nu vine la tine. Apoi începi să vorbești cu eul tău. Să vezi ce dorește eul tău, de ce este nefericit.

Apoi, încet, încet se mai dă deoparte o perdea, un văl, și-ajungi să vorbești cu Dumnezeu.

Reporter:

Un prieten îmi spunea:

„M-am săturat de acest
monolog cu Dumnezeu.
Aș vrea să fie dialog,
dar Dumnezeu nu-mi vorbește!”.

Am încercat să-l înțeleg și l-am întrebat concret:

„Cât timp petreci tu pe zi cu Dumnezeu?”

„Păi, câteva minute. 5 minute.

Poate-i mult 5 minute.”

„Și la televizor?”

„4-5 ore.”

„Atunci cum vrei
să-ți vorbească Dumnezeu?”.

Care ar fi acum câteva soluții false și câteva soluții viabile pentru ieșirea din singurătate?

Gili Indrie, pastor:

Una dintre problemele omului modern este disproporția, dezechilibrul - foarte mult timp acordat sie însuși și foarte puțin lui Dumnezeu. Prin urmare, e puțin probabil ca Dumnezeu să-i vorbească.

Un prim lucru pe care l-aș sugera este acesta: începe să practici timp singur cu Dumnezeu, în așa fel încât singurătatea să devină solitudine.

Convingerea mea este că Dumnezeu vorbește. Și Dumnezeu nu vorbește numai pe un anume canal de comunicare, ci pe cel puțin 3 sau 4 canale fiecărei persoane.

Problema nu este că Dumnezeu nu vorbește, problema este că omul nu aude și nu vede mesajul lui Dumnezeu. Dumnezeu este relevant și vorbește pe limba omului.

Gândindu-mă la sărbătoarea Crăciunului, de exemplu, magilor, oamenilor de știință din vremea respectivă, le-a vorbit pe limba lor, prin apariția unei stele pe cer. Era un limbaj clar pentru ei, iar ei au înțeles și au venit. Mariei i-a vorbit pe limba ei. Păstorilor, pe limba lor.

Când le spune păstorilor: „*Veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle*” - ieslea era ceva comun păstorilor.

Deci, problema nu este că Dumnezeu nu vorbește. Dumnezeu vorbește! Problema este la om, care trebuie să-și pună timp deoparte și să asculte ceea ce are Dumnezeu de comunicat.

Reporter:

Dragul nostru prieten și prietenă, singurătatea, la fel ca și viața de cuplu, are propriii săi spini. Dar cum poți fi fericit în situația în care te afli?

Dumnezeu îngăduie uneori singurătatea în viața unui om. Când ești singur, ești parcă atât de copleșit încât nu poți să accepți că ai putea fi fericit chiar acolo, în mijlocul singurătății.

Niciun om din afară nu te poate face fericit, deși toate contribuie la echilibrul interior. Dumnezeu este singurul care poate interveni în singurătatea ta, ca să aducă acolo

**fericire și pace,
bucurie și împlinire,
speranță și mângâiere.**

Cu nădejdea că te vei pune pe genunchi chiar acum și Îi vei cere lui Dumnezeu să-ți inunde viața cu dragostea Lui, îți spunem cu toată dragostea: Dumnezeu să te binecuvânteze!

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 6-a

Reporter:

Îți doresc, dragul meu prieten, să simți din plin atingerea plină de dragoste a lui Dumnezeu-Tatăl, prin Domnul Isus Cristos și prin puterea Duhului Sfânt. Să te simți pur și simplu inundat de dragostea lui Dumnezeu. În *Psalmul 139*, David scrie:

„Doamne,

Tu mă cercetezi de aproape

și mă cunoști.

Știi când stau jos și când mă scol

și de departe îmi pătrunzi gândurile.

Știi când umblu și când mă culc

și cunoști toate căile mele.

Căci nu mi-ajunge cuvântul pe limbă

și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul”.

Acum Patricia Runcan ne spune cum a simțit atingerea lui Dumnezeu și mâna Tatălui ceresc.

Patricia Runcan:

Am fost foarte încrezătoare. Am simțit cum Dumnezeu mă ia de mână. Întotdeauna am simțit, în perioadele cele mai grele din viața mea, că Cineva se apropie de mine și că nu sunt singură.

Chiar dacă, din punct de vedere fizic, eram singură în cameră, simțeam că Dumnezeu e lângă mine și că tace. Dar prin acea tăcere simțeam protecția Lui și știam că nu sunt singură, că nimic nu a fost la întâmplare și că Dumnezeu îmi va da binecuvântare la momentul potrivit.

Reporter:

Binecuvântarea Patriciei pe acest pământ sunt un soț iubitor și două fete deosebite.

Poetul Ionatan Piroșcă a fost părăsit de soția lui într-o perioadă când era grav bolnav. Cum vede el o relație ideală între soț și soție?

Ionatan Piroșcă:

Îmi închipui relația dintre mine și cel mai frumos și maiestuos răsărit de soare pe care l-aș putea vedea vreodată - abandonarea totală și absolută în admirație și adorare, extazul ființei inundate de slava, puterea și frumusețea Creatorului.

Ce altceva am putea cere și pretinde unui răsărit de soare? Și pricep atunci puțin din ceea ce a vrut Dumnezeu să ne explice, din ceea ce a vrut El să ne spună despre Sine în Sfânta Treime.

Cam așa ceva ar trebui să existe în familie, între soț și soție. Acesta a fost și idealul meu. Desigur că este și vina mea că nu s-a împlinit.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Eram la logodna fiului meu. Se ținea în casa părinților fetei. Au venit mai mulți musafiri, cu o persoană în plus, așa că locul meu era deja ocupat de altcineva.

La masă bineînțeles că a fost invitat și tatăl băiatului meu, care a venit cu noua lui familie. Mă simțeam penibil. Nu aveam unde să stau. Locul meu era ocupat.

Prima reacție a fost să plec, dar Duhul lui Dumnezeu mi-a spus:

„Ce se va întâmpla cu toată seara,
dacă tu vei pleca?”.

„Dar unde să mă duc, Doamne?”.

Mai era o cameră alături. Am stins lumina și am rămas pe genunchi în acea cameră. Am început să plâng și am zis:

„Doamne, nu am pe nimeni.

Mă simt atât de penibil.

Mă simt atât de singură, Doamne.

Doamne, dacă nu intervii Tu,

*nu știu ce se va întâmpla cu mine.
Doamne, Te rog,
Tu ești logodnicul meu,
vreau să simt că Tu ești logodnicul meu.
Tu ești Preaiubitul sufletului meu.
Vreau să-Ți simt prezența!”.*

Și Dumnezeu nu S-a lăsat așteptat. Am stat de vorbă chiar și cu soția soțului meu ☺, și cu copiii ei. Am fost deschisă și sinceră. Am simțit că i-am iertat, am simțit chiar că îi iubesc.

Domnul era la braț cu mine. Cine mai putea fi împotriva mea? Cu siguranță nimeni.

Reporter:

Tot în *Psalmul 139*, scrie:

*„Dacă voi zice:
cel puțin întunerecul mă va acoperi
și se va face noapte
lumina dimprejurul meu,
iată că nici chiar întunerecul
nu este întunecos pentru Tine,
ci noaptea strălucește ca ziua
și întunerecul ca lumina”.*

Eli Henteș a simțit cum întunerecul din sufletul ei devine lumină și bunătate din bunătatea lui Cristos.

Dar de ce nu este bine să fie omul singur?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Singur fiind, omul nu are parte de planul lui Dumnezeu. Se pare că așa a conceput Dumnezeu totul. A făcut un plan care include *o comunitate* și NU un om singur.

Eu cred că soția este hărăzită de Dumnezeu pentru soț tocmai pentru ca acest plan să se împlinească. De asemenea, părinții pentru copii sunt tot în acest plan desăvârșit al lui Dumnezeu.

Este probabil singura modalitate prin care se poate oferi și se poate primi iubire adevărată.

Reporter:

Schimbul de iubire este esențial pentru sufletul nostru. Doamnă *A.V.*, cum simțeați nevoia de dragoste?

Doamna A.V., violată în copilărie:

Părinții mei s-au despărțit când eu aveam vârsta de 2 ani și tatăl meu m-a luat la el ca să mă crească. El era o fire mai rece, mai distantă, nu prea comunica cu mine decât atunci când îmi cerea anumite lucruri sau când mă certa, când mă bătea. Și m-am retras așa în mine.

Îmi doream într-adevăr să fiu iubită și să fiu apreciată. Să fiu ca ceilalți copii, veselă. În schimb, pentru că nu era așa, îmi făuream o lume a mea în care mă credeam valoroasă. Iar suferința a fost pentru mine ca o soră mai mică în perioada copilăriei.

Reporter:

Doamnă Radu, dragostea dintre dumneavoastră și soțul dumneavoastră, care a decedat în urmă cu 8 ani, a dus la o căsnicie fericită care a durat timp de peste 43 de ani.

Dumneavoastră v-ați înțeles foarte bine cu soțul și n-ați fost niciodată singură. Dar sunt atâtea persoane care sunt **singure chiar în căsnicie**. Chiar dacă au soț sau soție, se simt singuri și neînțeleși.

Ce sfat aveți pentru aceștia sau care a fost secretul căsniciei dumneavoastră fericite și împlinite?

Ortansa Radu, văduvă:

De la început noi am hotărât să nu ne culcăm niciodată supărați. Asta a fost spre binele înțelegerii noastre în căsnicie. Discuții există: din cauza copiilor, din cauza faptelor zilnice, dar dragostea dintre cei doi soți anihilează totul.

Noi am dus o viață foarte fericită, și am ajuns să ne înțelegem astfel încât, chiar dacă eram într-un grup mai mare, știam ce vrem doar uitându-ne unul la altul. Nu trebuia să ne vorbim, ci din ochi ne înțelegeam. Și așa a fost până în ultima clipă.

Până-n ultima clipă am dormit lângă el, pe marginea patului, ca să-l supraveghez. Până-n ultima clipă am știut că *se duce* și nu i-am spus nimic. Și soțul meu știa, pentru că el avea și *descoperiri de sus*. El îi spunea fiului meu: „*Nu-i spune nimic la maică-ta! Eu plec!*”.

Eli Henteș:

Acum, după ce au trecut deja câțiva ani, ca femeie singură de multe ori nu îmi este ușor. Omul singur, mai ales o femeie, poate să fie ușor ținta săgeților otrăvitoare ale celui rău, care te poate ataca și prin frați, surori, prin rude, prin prieteni, prin cei pentru care lucrezi, pentru care te dăruiești.

Credinciosul adevărat, rămas singur, caută în orice situație refugiul în Cristos. Aici am găsit, de fapt, ceea ce am căutat, din nefericire, la oameni, dar n-am găsit.

Reporter:

Tatiana Gongola a rămas văduvă de tânără și cu doi copii mici.

Tatiana Gongola:

Când soțul meu a plecat la Domnul, eu aveam aproape 38 de ani. A fost într-o sâmbătă după-masa.

Era ziua în care se împlineau 14 ani de la nunta noastră. A fost foarte dureros ca după 14 ani de căsătorie soțul meu să plece la Domnul și eu să rămân singură cu doi copii care nu erau majori. Unul abia terminase clasa a III-a, iar celălalt terminase clasa a V-a.

Durerea mea a fost foarte mare, dar mai mare era durerea atunci când îi vedeam pe copii cum suferă când se întrebau: „*De ce a trebuit să plece tatăl nostru de la noi? De ce a trebuit să plece tocmai acum, când aveam cea mai mare nevoie de el?*”.

Reporter:

„*Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale,
Dumnezeule,
și cât de mare este numărul lor.
Dacă le număr,
sunt mai multe decât boabele de nisip.
Când mă trezesc, sunt tot cu Tine*”.

spune David, psalmistul, în *Psalmul 139*, ca unul care nu a fost străin de durerea omenească.

De ce rămân copiii orfani? De ce rămân femeii și bărbații văduvi și văduve? De ce avem mii de întrebări fără răspuns? Suntem toți sub blestemul neascultării de Dumnezeu a lui Adam și Eva, primii noștri părinți? În Cer Îl vom întreba pe Tata, pe Tatăl nostru care este în ceruri, pe Dumnezeu.

Titel Malnași, fost dependent de droguri:

La vârsta de 17 ani am fost exmatriculat din școală, din cauză că tatăl meu lucra pe TIR și era mereu plecat, iar eu nu aveam un părinte care să mă supravegheze, ci eram singur și făceam lucruri nepermise. Nu mai mergeam la școală, lipseam foarte mult și îmi motivam eu absențele în locul tatălui meu. Când au aflat cei de la școală, m-au exmatriculat.

Reporter:

Cum priviți singurătatea și cum ați identificat binecuvântările singurătății?

Lidia Iliesi:

Experiențele dureroase prin care mi-a îngăduit Dumnezeu să trec - și Îi mulțumesc pentru ele - m-au făcut să înțeleg cât de frumoasă și benefică este singurătatea. Pare anormal ce spun, față de atâta oftat pe care-l provoacă. Însă am găsit în singurătate locul și starea în care Dumnezeu a fost cu mine și poate fi și cu tine. Mai sigur ca oricând. Aici Își concentrează atenția asupra ta mai puternic decât în orice vreme.

Am înțeles că singurătatea este asemenea situației fătului din uterul mamei. Când este copilul ei mai aproape de ea? Poate o mamă proteja un prunc mai bine ca atunci când este în pântecul ei? Când participă un copil mai mult și mai direct la sentimentele mamei? Când este mai echilibrat și mai bine hrănit? Atunci când este în acel loc ascuns...

Reporter:

...așa cum scrie și în lait-motivul acestui capitol, *Psalmul 139*:
„*Tu mi-ai întocmit rărunchii,
Tu m-ai ținut în pântecul mamei mele.*”

*Te laud că sunt o făptură așa de minunată.
Minunate sunt lucrările Tale
și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta.
Trupul meu nu era ascuns de Tine,
când am fost făcut într-un loc tainic,
țesut în chip ciudat,
ca în adâncimile pământului.
Când nu eram decât un plod fără chip,
ochii Tăi mă vedeau
și în cartea Ta erau scrise
toate zilele care-mi erau rânduite,
mai înainte de a fi fost vreuna din ele”.*

Lidia Iliesi:

Dar totodată, unde și cum pare un copil mai părăsit decât în pântec? Ce este în jurul lui? Un lichid prin care nu vede nimic. Plutește în derivă. Nu știe ce se petrece în jur. Nu știe câte cuvinte se spun despre el, câte se fac pentru el, câte se pregătesc.

El nu înțelege nimic. Doar simte dacă mama se bucură sau e tristă, doar primește în trupul lui tot ce este mai bun: vitamine, minerale, calciu. I se stabilesc amprente digitale, culoarea ochilor, a pielii. Îi cresc mânuțele, piciorușele și tot ce va avea nevoie în **altă lume** - în lumea cea de-afară.

Dar în pântecul mamei copilul este SINGUR. Este mai singur decât oricând. Însă este cel mai protejat, cu atenția și cu tandrețea cea mai mare. De ce? Fiindcă este **ASCUNS ÎN MAMA**.

Legătura dintre ei este unică și cea mai puternică tocmai în această singurătate în care el crește și se dezvoltă pentru o altă viață.

Nu e frumoasă și singurătatea ta, în care te formezi pentru Cer? Personal am descoperit că este locul unde nu mai auzi și nu mai simți nimic din afară, ci totul se petrece prin acel fir de legătură directă cu ființa care ți-a dat viață și-ți dă viață în continuare - Dumnezeu.

Reporter:

Printr-un altfel de test a trecut și familia Cosman. Lucian, fiul cel mai mare al familiei Cosman, a decedat la vârsta de 21 de ani datorită unui accident la munte. Iar singurătatea resimțită de Adriana și Gigi Cosman, precum și de ceilalți doi băieți mai mici, a fost mult mai mare decât cel mai cumplit uragan.

Adriana Cosman:

Vine-o vreme când Dumnezeu te testează. Și te trece prin încercări. Și dac-am vorbit de testare, primul lucru pe care ți-l testează este credința - credința ta în mijlocul furtunii și a necazurilor.

Oricine merge după Cristos n-are cum să ajungă la gloria lui Cristos fără să treacă prin Ghețimani - grădina plângerii. Și, într-un fel sau altul, fiecare avem „*Ghețimani-ul*” nostru.

Reporter:

Care ar fi câteva metode de atenuare a impactului negativ al singurătății?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Vorbim despre omul însingurat, vorbim despre omul alienat, vorbim despre omul părăsit sau abandonat. Vorbim despre omul singur sau vorbim despre omul solitar. Cred că aici aruncă puțină lumină o remarcă pe care o făcea Blaise Pascal, când spunea: „*De frica de a rămâne singur cu el însuși, omul a inventat cuvântul plictis*”.

Mi-aduc aminte de cuvintele lui Andre Gide, care spunea, privind-se în oglindă: „*Și acum doar între noi doi!*”.

Cu siguranță este bine ca omul să aibă în jurul său tot ceea ce i-a rânduit Creatorul în privința comunității, a comunitarului.

Și dacă cităm mereu versetul: „*Căci nu este bine ca omul să fie singur*”, să luăm aminte că se referă strict la legătura conjugală pe care omul este chemat la un anumit moment să o întemeieze... în cazul în care este într-adevăr chemat... Pentru că la acest capitol... sunt mulți chemați, puțini aleși...

Elena Țârle, văduvă:

Îmi doresc să fiu pregătită să plec în Cer. Țasta-i cel mai mare har, cea mai mare bucurie și fericire.

Dacă cineva mi-ar zice: „*Îți dau palate și bani*” și mai știu eu ce, nu-mi trebuie nimic, ci numai să fiu pregătită pentru întâlnirea cu Domnul.

Am suferit destul pe pământ. Pe pământ nu-i fericire de durată. Până ești tânăr și ești sănătos mai merge, dar când ajungi la bătrânețe și te doare și una și alta, atunci nu ți-i mai drag nimic.

Eli Henteș:

Era o zi de noiembrie, o zi mohorâtă de duminică. Tocmai venisem de la Casa Domnului, și, cu toate acestea, în loc să fiu bucuroasă, când am văzut că trebuie să îmi încălzesc mâncarea, m-am văzut atât de singură încât am zis:

„Doamne, pentru cine să încălzesc?
Mai are rost, Doamne, să mănânc?
Mă simt atât de singură.
Doamne, dacă nu vei veni în locul acesta,
să-Ți simt real prezența,
Doamne, eu nu mai mănânc.
Doamne, Te chem,
Te chem din toată ființa mea!”

Îmi amintesc că deodată am simțit - aș putea să spun - parte din slava lui Dumnezeu. În cămăruța mea, deodată parcă întunecul și amărăciunea au dispărut. Și I-am spus Domnului:

„Doamne, Te poftesc la masă cu mine!
Am spus că nu mai am
de ce să-mi încălzesc mâncarea,
dar Tu ești aici real și prezent.
Și asta înseamnă totul pentru mine!”.

Reporter:

Psalmul 139 continuă:

„Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte
și-Ți pui mâna peste mine.
O știință atât de minunată
este mai presus de puterile mele.
Este prea înaltă ca s-o pot prinde”.

Care este asemănarea și diferența dintre singurătate și solitudine și care sunt părțile pozitive și binecuvântate ale singurătății?

Gili Indrie, pastor:

Asemănarea între ele stă în faptul că ești izolat de oameni. Nu mai ești *conectat* cu oamenii. Când ești singur, deconectarea se poate datora personalității tale, modului în care te relaționezi la oameni și cum răspund oamenii: deconectându-se de tine, ignorându-te, lăsându-te în pace sau pedepsindu-te prin izolare.

Pe de altă parte, solitudinea înseamnă o *deconectare voluntară*. De bunăvoie, în mod intenționat, mă izolez de oameni, stau singur, „îmi încarc bateriile” - cum zic alții, și mă conectez la Dumnezeu, caut fața lui Dumnezeu. Mă liniștesc așa încât să aud vocea lui Dumnezeu, îmi fortific din nou omul interior prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin rugăciune, prin meditare, prin căutarea feței lui Dumnezeu.

Doamna F.M., Căminul de bătrâni:

Foarte greu îi singură, domnule. Eu spun: pe dușmanul meu ăl mai mare să-l ferească Dumnezeu de singurătate. Singurătatea îi dureroasă tare.

Reporter:

Cum ați defini singurătatea?

Ionatan Piroșcă:

Singurătatea, în general, este privită ca neparticiparea altora la viața ta. După mine, singurătatea fără Cristos este o formă de egoism. Adică ne-am dori tovarășia acelora ca noi, căutând să le dovedim într-o formă sau alta că existăm și că avem ceva de spus, dar în ultimă instanță căutăm să-i stăpânim.

De fapt, o facem ascunzând esențialul, faptul că egoismul nostru are nevoie de ei, dar uităm că ne-am născut singuri și că murim singuri. Că în conștiința noastră facem singuri alegeri zi de zi. Că sentimentele noastre vin și pleacă singure.

Gili Indrie, pastor:

Un prim sfat pentru cei care suferă de singurătate ar fi acesta: fă din singurătatea ta NU un dușman, ci un prieten. Nu un musafir nepoftit, ci un prieten pe care nu numai că-l aștepți, dar îl și cauți. Atunci singurătatea nu mai este ceva chinuitor.

Și mai ales, gândindu-mă la tineri, care mereu sunt cu *gălăgia în urechi* și *cu mișcarea în ochi*, o aplicație bună ar fi să-și facă zile, apoi săptămâni întregi în care să lase tăcerea și liniștea să vorbească în locul muzicii, a zgomotului și a imaginilor care li se perindă prin fața ochilor cu așa mare repeziciune.

Reporter:

Dragul nostru cititor, dorim ca pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, să-ți umple casa, viața, sufletul și mintea!

Fie ca-n tăcere, în liniște și în odihnă să fii binecuvântat de bunul Dumnezeu!

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 7-a

Reporter:

Ce putem identifica pozitiv în singurătate? În primul rând, independența: nu depinzi de nimeni și nimeni nu depinde de tine. Apoi timpul liber: îl poți investi așa cum hotărăști tu, nu cum ești constrâns de altceva sau altcineva.

Ai timp liber pentru a încheia relații.

Ai libertate de mișcare,

poți pleca oricând, oriunde.

Poți să-ți umpli timpul cu lucruri pozitive.

Îți poți îmbunătăți pregătirea,

poți face o școală sau un curs.

Poți învăța o limbă străină.

Poți face un sport.

Te poți plimba.

Poți vizita bătrâni sau bolnavi.

Poți ajuta o femeie sau o familie cu copii mici,

poți să faci lecțiile cu ei

sau să-i scoți în parc, la joacă.

Ionelia Ion:

Am stat în Sanatoriul din Mangalia 14 ani și 5 luni, pe urmă într-un institut de reabilitare fizică și motorie din București, apoi am venit acasă la părinții mei.

Părinții mei bineînțeles că nu au fost bucuroși, pentru că nu m-au iubit, mai ales mama mea nu m-a dorit cu nici un chip. Tatăl meu a murit de cancer. A avut cancer la laringe și faringe pentru că a băut și a fumat foarte mult. Și despre frații mei nu mai știu nimic.

Reporter:

Chiar în familia dumneavoastră, între părinți și frați v-ați simțit singură?

Ionelia Ion, divorțată și imobilizată fizic:

Da. M-am simțit foarte singură. Pentru că aveam acest handicap, fratele meu cel mare mă trata foarte distant. Când eram pe stradă se făcea că nu mă cunoaște. Rudele mele niciodată nu m-au iubit. Niciodată. Deci s-au ferit toți de mine, din cauza handicapului meu.

Liviu Râmneanțu:

Cu privire la singurătate, din perspectiva cuiva necăsătorit, avem cuvintele Domnului Isus, care a spus că după înviere nimeni nu se va mai căsători, ci toți vor fi ca îngerii din cer. Pe mine mă împacă aceste cuvinte, pentru că știu că statutul din veșnicie va fi cel de necăsătorit.

Dar bineînțeles că nu mă refer la statutul de *singur* din punct de vedere fizic, pentru că acolo vom fi toți împreună și ne vom închina lui Dumnezeu.

Doamna A.V., violată în copilărie:

În momentele de singurătate, fără Dumnezeu eram într-adevăr disperată. De fapt disperarea se regăsește în orice fel de singurătate. Dar eu n-aveam nici o nădejde.

Faptul că mă gândeam numai la rău și la răzbunare, faptul că nu vedeam altceva decât pustiu, aducea o deprimare care nu era benefică. Și cred că în genul acesta de singurătate, fără Dumnezeu și fără speranță, se nasc în noi tot felul de, cum să le spun, „*înclinații diabolice*”, care duc, în final, la pierderea minții, la nebunie.

Cred că așa ajung psihopații și criminalii, așa ajung oamenii care sunt neînțeleși în perioada copilăriei, în perioada lor de creștere.

Dacă nu primești dragoste și înțelegere atunci când ai cea mai mare nevoie de ele, ajungi să fabrici în mintea ta scenarii negativiste, diabolice, pe care mai târziu unii chiar le pun în practică.

Pe unii singurătatea îi face să „*urle după rău*”, să dorească să facă răul. Le dă un fel de „*sete de rău*” tot mai mare.

Reporter:

Există posibilitatea ca un om, chiar dacă are familie și este integrat în societate, să se simtă totuși singur?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Am văzut foarte mulți oameni „singuri în doi” și foarte multe familii unde partenerii trăiesc în aceeași casă, mănâncă aceeași mâncare și se simt cumplit, cumplit de singuri. Și cred că asta este pentru că viața din Dumnezeu nu pulsează în ei.

Reporter:

Ce înseamnă singurătatea pentru dumneavoastră?

Ortansa Radu, văduvă:

Singurătatea este cum și-o face omul. Eu, de exemplu, nu mă simt deloc singură. În primul rând pentru că am un Dumnezeu care-mi poartă de grijă, cu care vorbesc tot timpul zilei și-n timpul nopții și am un sprijin.

Pe lângă asta, am doi copii căsătoriți, cu familiile lor. Deci singură nu pot să spun că sunt. În afară de asta, de luni și până sâmbătă seara meditez o grămadă de copii cu care fac lecții, pregătindu-i pentru admitere la liceu sau la facultate. Deci am cu cine comunica, are cine-mi deschide ușa. Nu mă simt deloc singură.

Tatiana Gongola, văduvă, mamă a doi copii:

Aș vrea să vă spun că Dumnezeu este soțul nostru în momentul în care soțul nostru pământesc este luat. În *Isaia*, capitolul 54, este scris:

„Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine.
Nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine.
Ci vei uita și rușinea tinereții tale
și nu-ți vei aduce aminte de văduvia ta.
Căci Făcătorul tău este bărbatul tău,
Domnul este numele Lui.
Și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel.
El Se numește Dumnezeuul întregului pământ”.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

La început mă certam cu Dumnezeu. Pur și simplu nu puteam înțelege cum a îngăduit să mă lase să ajung singură. Atât de singură și bolnavă pe deasupra.

Ionatan Piroșcă, părăsit de soție, poet:

Dacă nu ar fi fost Dumnezeu Acela care să-și arate bunăvoința Sa, Căruia să-I spun durerile și disperarea, m-aș fi prăbușit. Nu pot trece cu vederea faptul că sunt privat de multe dintre „facilitățile” de care beneficiază un om normal. Adică nu-mi pot folosi decât foarte greu, din ce în ce mai greu, mâinile și picioarele.

Doamna A.V., violată în copilărie:

Tot timpul mă simțeam singură și neînțeleasă. Și cu aceste înclinări spre... Îmi doream să descopăr o nouă metodă de sinucidere care să nu fie descoperită, care să șocheze pe toată lumea. Îmi doream să șochez într-un mod cât mai negativ, într-un mod cât mai teribil, cumplit și neașteptat.

Depresia și singurătatea mă făceau să trec de partea cealaltă, de partea răului. Nu doream nici binele meu, nici al celor din jurul meu.

Reporter:

Credeți că singurătatea este o atitudine a minții? Deci dacă te declari *singur* în mintea ta, atunci ești *singur*?

Ortansa Radu, văduvă:

Da. Depinde cum lupți cu viața. Pentru că, de fapt, nu ești singur niciodată. În primul rând, trăiești într-o societate umană. Și legătura cu vecinii, cu frații, cu copiii, cu lumea, te face să nu fii singur.

Eu locuiesc la etajul II, chiar în fața pubelelor de gunoi. Și când văd copii căutând în gunoaie mi se rupe sufletul. Nu pot să stau în casă și să văd cum ei scormonesc acolo, fără să le vin în ajutor.

Și sunt multe alte lucruri care mă fac să nu fiu singură.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Satan s-a folosit de această situație amară. Și a căutat să mă prindă în lațul lui pentru a mă izola și apoi pentru a mă devora prin amărăciune și deznădejde. Însă Dumnezeu s-a îndurat de mine și mi-a dat putere să lupt. Chiar m-a învățat cum să lupt împotriva singurătății.

Tatiana Gongola:

Nimic nu m-ar fi zdrobit mai mult decât plecarea [*decesul, n.a.*] soțului meu. El a fost persoana pe care o iubeam foarte mult, mai mult chiar decât pe mine însămi. Și totuși Dumnezeu a găsit cu cale să-l ia la El *acasă*.

Adriana Cosman:

Frumusețea a fost că și în suferință am fost o echipă cu soțul meu. Îmi amintesc cum ne încurajam, cum ne rugam împreună când ne năpădea plânsul. Ne puneam pe genunchi, ne ridicam, cântam cântări de glorie, citeam din Scriptură texte care ne vorbesc despre cei plecați, citeam cartea lui Iov, Psalmii, cartea Tesaloniceni, Ecclesiastul. Așa ne încurajam.

Reporter:

Singurătatea este unul dintre primele lucruri cu care Dumnezeu nu este de acord. După ce l-a creat pe bărbat, Dumnezeu a spus: „*Nu este bine ca omul să fie singur!*”. Care ar putea fi câteva soluții în problema singurătății?

Prof. dr. Doina Cozman:

Cred că persoanele care știu că vor fi singure de la un anumit moment al vieții, și aici am un cuvânt special pentru persoanele ajunse la vârsta a III-a, trebuie să-și organizeze și această parte a timpului. Este timpul în care trebuie să se facă inventarieri bune și pozitive.

Persoana a ajuns cu bine până la acea parte a vieții, și acest lucru este deja o victorie. Trebuie să ia tot ceea ce este pozitiv din viața trecută. Dar, pe de altă parte, acea persoană aflată la vârsta a treia are încă viitor. Există multe persoane longevive. Există multe persoane care mai au în fața lor ani, dacă nu chiar decenii de viață.

De aceea, persoanele aflate la vârsta a III-a trebuie să se gândească să se cunoască cu alte persoane care au aceeași vârstă, aceleași preocupări.

Reporter:

Ce sfat ați avea pentru persoanele care trec prin singurătate și care nu-și găsesc sprijin și ajutor într-o relație personală cu Dumnezeu, care trec prin singurătate de unii singuri și ar putea fi tentați să ajungă la depresie sau la alte lucruri negative?

Elena Țârle, văduvă:

Numai rugăciune. Numai strigat către Dumnezeu. Nu pot altceva. Cu altceva eu nu mă pot mângâia. Când mă simt bolnavă și singură, dar mă rog Domnului: „*Doamne, Te rog să fii cu mine!*”, atunci Îl simt pe Domnul lângă mine. Și atunci am o bucurie așa de mare.

Ionatan Piroșcă, părăsit de soție, poet:

Vreau să-i cer iertare fostei mele soții. Desigur că fiecare avem slăbiciunile noastre, dar până nu ni le acceptăm, până nu ni le iubim chiar, până nu le împlinim, nu vom avea ceea ce Dumnezeu a vrut să fie o familie.

De aceea regret așa de mult, de aceea caut să împlinesc această singurătate în singurul loc unde ea poate fi împlinită: la picioarele lui Isus Cristos.

Reporter:

Cum s-ar putea ieși din singurătate?

Gili Indrie, pastor:

Parte din ieșirea din singurătate înseamnă conectarea sau reconectarea cu Dumnezeu - Singurul care ne poate asigura companie în orice moment al vieții. Apoi vine conectarea cu ceilalți.

De multe ori noi încercăm să facem invers. Este adevărat că și oamenii, instrumentele umane prin care Dumnezeu intervine, ne pot facilita reconectarea cu El.

Eli Henteș:

Dumnezeu mi-a fost atât de aproape. El mi-a fost și îmi este întotdeauna aproape. În momentele culminante de suferință și de singurătate, pot să spun că l-am simțit atingerea.

Gili Indrie, pastor:

Mai ales de sărbători este un prilej bun de care Dumnezeu Se folosește pentru a ajunge la persoanele care sunt mai dezavantajate social. Și într-un fel și mai uitate din punct de vedere relațional.

Nu întâmplător Dumnezeu Se numește, în Vechiul Testament, **Dumnezeul străinului, al orfanului și al văduvei**. Acestea sunt categorii umane dezavantajate din punct de vedere social, care tind să fie neglijate. Cred că în privința aceasta nu sunt singurele categorii, ci am mai putea adăuga bolnavii care stau de multă vreme la pat.

Sunt categorii care au nevoie să simtă că lui Dumnezeu încă Îi pasă de ei. Și asta n-o face Dumnezeu neapărat prin îngeri. O face prin persoane ca mine și ca tine, care, înțelegând că Dumnezeu S-a întrupat prin Fiul Său, își asumă rolul de a fi instrumente ale lui Dumnezeu pentru a invada singurătatea în care se află alte persoane, care sunt dezavantajate și care de multe ori au impresia că și Dumnezeu i-a uitat, datorită faptului că nu-i vizitează, nu-i sună și nu-i caută nimeni. Nimeni nu le aduce un cadou.

Prof. dr. Doina Cozman:

Cei care fac parte dintr-o comunitate religioasă sunt - vă spun fără falsă modestie - niște persoane privilegiate, deoarece comunitatea religioasă le strânge laolaltă la anumite activități. Persoanele care nu fac parte dintr-o comunitate religioasă, poate că ar fi bine să se afilieze uneia.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Din cauza sistemului în care trăim, există tot mai mult tendința izolării. Deci tot mai mulți oameni se izolează, nemulțumiți de una sau de alta, și aceasta este o greșeală. Una e să te izolezi ca să-L cauți pe Dumnezeu, pentru că simți nevoia să petreci timp singur cu El, și alta e să te izolezi din cauză că ești nemulțumit. Aceasta nu este o soluție, ci este o greșeală în plus.

Reporter:

Cum definiți singurătatea?

Lidia Iliesi:

Singurătatea este locul și starea în care nu poți fi decât tu și Dumnezeu.

Pierdut în fața calculatorului,
fără prieteni,
privind ore întregi pe fereastră;
părăsit de ființa iubită
sau departe de copilul drag;
sau poate chiar singur în pat,
stând totuși alături de partenerul
de care te desparte un zid nevăzut...

În mijlocul flăcărilor,
eliminat din societatea umană,
fiindcă n-ai jucat după muzica îngâmfării și idolatriei,
la fel ca cei trei tineri în cuptorul de foc;
singur ca Daniel, înconjurat de lei,
aruncat din invidia semenilor;
la gura peșterii, ca Ilie,
încolțit de răzbunarea unei femei
și de deznădejde;
singur pe bancă, în biserică,
fiindcă nimeni nu te bagă în seamă,
sau în parc, unde nimeni nu te știe
și nici nu e interesat
să știe ceva despre tine;
pe pat, în suferință,
singur,
fiindcă oricâți ar fi în jurul tău
și te-ar iubi,
nu-ți pot lua durerea...

Însă Cel care ne-a dat viață nu ne părăsește niciodată. El ne spune:

„Nicidecum n-am să te las,
cu nici un chip nu te voi părăsi!”

(Evrei 13:5).

Aceste promisiuni au rămas valabile și le simțim împlinindu-se în viața noastră.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Am fost creați de Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat sufletul și tot El este Cel care îl vindecă.

Chiar dacă te simți singur în suflet sau într-adevăr ești singur fizic, soluția nu poate fi decât Dumnezeu. Orice altă variantă este o păcăleală, este o înșelăciune, o autoînșelăciune.

Deci nu se poate. Nu există altă soluție. Am fost creați de Dumnezeu pentru a avea o relație cu El.

Reporter:

Este știut că persoanele căsătorite trăiesc mai mult și au mai puține probleme de sănătate decât persoanele singure. Credeți că există legături sau condiționări organice între *singurătate* și *sănătate*?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Cred că lipsa de iubire și lipsa unui cadru în care **să primești** această iubire duce la izolare lăuntrică. Acel gol lăuntric se umple de tristețe, de amărăciune, de o durere de nestăpânit și toate acestea au, bineînțeles, efecte psihosomatice - organele noastre se îmbolnăvesc atunci când în noi clocotește nemulțumirea, tristețea și amărăciunea.

Reporter:

Îți dorim, dragul nostru cititor, să fii sănătos pe deplin: în trup, în suflet, în minte și în inimă.

Doamnă Ortansa Radu, ce sfat le-ați da celor care s-au declarat singuri în mintea lor și care își plâng de milă?

Ortansa Radu, văduvă:

Nu trebuie să ne plângem de milă, pentru că Dumnezeu are grijă și de păsări. Ele nu seamănă nimic, și totuși trăiesc și au ce mânca. Deci niciodată nu ești singur. Dacă tu vrei să fii singur și veșnic te vaieți și te lamentezi, atunci da, ești singur. Singurătatea se instaurează la nivel de minte.

Nu trebuie să te lași biruit de singurătate. Trebuie să lupți, ca să nu cazi în depresie, să nu te îmbolnăvești, să nu ajungi în spitale.

Și acestea niciodată nu sunt vindecate de om, ci numai de Dumnezeu. Dacă ne punem încrederea în puterea Lui, în ajutorul lui ca Tată, noi nu suntem niciodată singuri.

Reporter:

Dragii noștri cititori, fie ca niciodată să nu gustați, sau să nu *mai* gustați **amarul** singurătății, ci să aveți parte doar de **binecuvântarea** singurătății, binecuvântare care constă în apropierea cu toată inima de Dumnezeul cel Preaînalt, Făcătorul nostru. În *Psalmul 139*, David continuă:

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău

și unde voi fugi departe de fața Ta?

Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo;

dacă mă voi culca în locuința morților,

iată-Te și acolo;

dacă voi lua aripile zorilor,

și mă voi duce să locuiesc la marginea mării,

și acolo mâna Ta mă va călăuzi,

și dreapta Ta mă va apuca.[...]

Cercetează-mă, Dumnezeule,

și cunoaște-mi inima.

Încearcă-mă,

și cunoaște-mi gândurile!

Vezi dacă sunt pe o cale rea

și du-mă pe calea veșniciei !”

.....
Doamne, Dumnezeule în Numele sfânt al Fiului Tău, Domnul nostru Isus Cristos, Te rugăm să-i aduci **pe calea veșniciei** pe toți cei care citesc acum această carte și care nu sunt **încă** pe calea Ta.

Dragul nostru prieten și prietenă, Dumnezeu să te binecuvânteze!

SINGURĂTATEA - o viață pustie?

Partea a 8-a

Reporter:

Dragi cititori, acesta este ultimul capitol al acestei cărți. Documentarul despre singurătate se sfârșește aici.

Mi-aș dori din tot sufletul să se sfârșească și singurătatea ta, partea negativă a singurătății tale, bineînțeles. Pentru că am văzut până acum că există și o parte pozitivă și una negativă în singurătate.

Apoi există singurătate și solitudine. Una ne poate duce la disperare, iar cealaltă la apropiere de Dumnezeuul nostru iubit.

Așadar, fiind la ultima noastră întâlnire pe tema singurătății, dați-ne voie, dragii noștri prieteni, să aprindem lumânările pe masă, să punem tacâmurile cele mai bune și să vă întâmpinăm în prag cu toată dragostea Domnului nostru Isus Cristos.

Noi, toți credincioșii care alcătuim Biserica, suntem un imn de adorare la adresa Domnului nostru Isus Cristos, iubitul nostru Mire ceresc. Biblia spune că noi, credincioșii, suntem Biserica. Și Biserica lui Cristos este alcătuită din pietre vii, din oameni, nicidecum din cărămizi sau din ciment. Noi suntem Mireasa lui Cristos, iar El este Mirele nostru cu care ne cununăm în veșnicie. Istoria acestui pământ se va încheia cu o nuntă - nunta dintre Biserica și Cristos, Mireasă și Mire. Biserica suntem noi, oamenii, iar Mirele este Cristos.

Dragul nostru prieten și prietenă, îți mulțumim că ai acceptat invitația noastră și suntem onorați să stai împreună cu noi la această masă virtuală. Le mulțumim, de asemenea, tuturor celor care au participat la această masă și cu care ai făcut deja cunoștință pe parcursul capitolelor anterioare. Asta ca să nu fim... singuri... 😊😊

Dar ce înseamnă „*laolaltă*”, spre deosebire de „*singur*”?

Ovidiu Bulzan, pastor:

Cred că resimțim singurătatea foarte acut în răscrucile calendarului agricol sau religios, despre care avem informația cum că ar trebui să fim „*laolaltă*”.

Cuvântul „*laolaltă*” este foarte important atunci când ne uităm la filme despre Crăciun, atunci când ne uităm la sărbători ale recoltei, atunci când din toate părțile ni se spune că în anumite răscruci ale vieții ar trebui să fim cu toții împreună la o nuntă, la o înmormântare, la un astfel de moment.

Reporter:

Doamnă Adriana Cosman, cum de ați rămas credincioasă Domnului și celor de lângă dumneavoastră, în ciuda problemelor cumplite prin care ați trecut?

Adriana Cosman:

Ceea ce m-a ajutat pe mine a fost faptul că **am privit mereu la Cristos**. Ca Fiu de Dumnezeu, El a renunțat la glorie, la slavă, la bucuria de a fi în prezența Tatălui și, pentru că ne-a iubit, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a coborât la noi, a luat chip de om, S-a făcut asemenea nouă, S-a lăsat batjocorit, disprețuit și ispitit de noi.

Scopul vieții Lui a fost să ne arate nouă, muritorilor de pe pământ, că putem trăi o viață frumoasă, într-o relație bună cu Tatăl, putem fi în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. Viața lui Cristos a fost o viață trăită în umilință, în smerenie și în slujire.

Chiar în ultima seară a dat o ultimă lecție de umilință, când Și-a pus ștergarul și le-a spălat picioarele ucenicilor Săi. Și dacă învățătorul nostru a făcut lucrul acesta, cu atât mai mult trebuie să-l facem noi.

Ovidiu Bulzan, pastor:

Dumnezeu Își previne poporul atunci când îi aduce în față câteva lucruri legate de costul abandonării lui Dumnezeu, și-i spune cam așa:

Ce-ai să te faci, Israele, în sărbătorile tale

și-n lunile tale cele noi?*

Ce-ai să te faci atunci când,

în astfel de răscruci

ale calendarului agricol sau religios,

vei constata cât de false-ți sunt căile

și cât de mult te-ai abătut de la ceea ce

te-a adus până în culmea gloriei tale?

Cred că în fiecare dintre noi funcționează un soi de „*mijlocitor de dorință*”. Copiem din jurul nostru lucrurile pe care am vrea să le vedem trăite și în viața noastră.

Reporter:

Pentru că la început vorbeam despre masa noastră de „*La revedere*”, dragii noștri cititori, acum vorbim despre un scaun pentru un invitat. De fapt, pentru INVITATUL vieții noastre.

Prof. dr. Doina Cozman:

Există în psihoterapie o tehnică numită „*tehnica scaunului gol*”. Mulți psihoterapeuți le propun pacienților lor ca atunci când au de eliminat furii vis-a-vis de o persoană care le-a cauzat nemulțumire, să folosească această *tehnica a scaunului gol* pentru a putea fi mai eficienți în eliminarea „*zgerii*” de pe sufletul lor, metaforic vorbind.

Efectul pozitiv al singurătății este calea către profunzimile noastre, calea către dialogul cu Dumnezeu, calea către invitarea lui Isus Cristos în propriul nostru apartament, pe propriul nostru scaun, apoi dialogul cu El.

Reporter:

Dragul meu cititor, eu L-am invitat deja pe Cristos pe scaunul gol din viața mea. Și tu ai un scaun gol în inima ta. Ce faci cu acel scaun? Pentru cine îl păstrezi? De ce nu-L inviți chiar acum pe Cristos în viața ta?

Domnule pastor Gili Indrie, cum ar putea fi *investită* singurătatea?

Gili Indrie, pastor:

Societatea de astăzi beneficiază de multe canale prin care putem *invada* singurătatea oamenilor. Vă dau un exemplu: puteți folosi cel puțin 10% dintre minutele gratuite pe telefon pentru a căuta NU persoane de care aveți dumneavoastră nevoie, ci persoane care sunt mai izolate, care au tendința să se însingureze, persoane care sunt la periferia cercurilor sau a grupurilor sociale.

Puteți să-i căutați intenționat, să-i întrebați de bine, să-i încurajați, să le spuneți o vorbă bună.

Reporter:

Care ar putea fi beneficiile singurătății, în afară de apropierea de Dumnezeu?

Dr. Ileana Radu:

Probabil o stare de meditare, pe care omul modern o pierde, pentru că trepidăția, graba, stresul și presiunea sunt elementele vieții noastre cotidiene. Și ne găsim toate justificările ca să trăim așa. Suntem ca-ntr-un fel de tăvălug, ca o *tăvălugire* zilnică.

Beneficiile ar fi că în primul rând te regăsești pe tine însuți, ca persoană care are multe daruri și multe haruri, pe care le poate exersa spre binele altora.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Mulți privesc singurătatea ca fiind ceva rău. Dar chiar dacă ești singur fizic, atunci când ești împreună cu Dumnezeu - chiar dacă nu-L vezi - nu mai poți să zici că ești singur. Însă singurătatea fără Dumnezeu este o problemă.

Dr. Ileana Radu:

Îmi aduc aminte, ca mamă a 4 copii, cum atunci când copiii erau mici, unul dintre evenimentele care m-a cercetat foarte mult pe această temă a singurătății, sau a singurătății care se dovedește printr-o anume liniște interioară, a fost un comentariu al uneia dintre fetele mele.

Într-o duminică veneam de la biserică în fugă, foarte grăbită, și în mintea mea, de la biserică până acasă, deja aveam tot scenariul cu ceea ce urma să fac: cum să scot friptura din cuptor, cum să așez masa, cum să așez musafirii, cum să decurgă conversația.

La un moment dat, în timp ce băgam cheia în ușă și băteam din tălpi și din picioare pentru că voiam să se întâmple totul mai repede, fiica mea mijlocie s-a uitat la mine și mi-a spus: „*Nu-mi place deloc fața ta, așa cum stai la ușă*”. Această stare o transmitem într-un mod foarte contagios celor din jurul nostru.

Avantajul meu este că am o familie extraordinară. Copiii mei și soțul meu au reușit să mă avertizeze și să mă sensibilizeze în legătură cu atitudinile mele.

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Când ai o relație personală cu Dumnezeu, ar trebui să te bucuri din plin că poți fi singur cu Dumnezeu. Mai ales în lumea în care trăim, în sistemul în care trăim, care te solicită tot mai mult și mai mult.

Viața agitată îți lasă tot mai puțin timp pentru a te gândi la Dumnezeu. Parcă este *cineva* în spatele acestui sistem... În Biblie scrie foarte clar că toată lumea zace în *cel rău*. Mai ales că ne apropiem de sfârșit încet, încet.

Așadar, din punctul meu de vedere este într-adevăr o binecuvântare să poți fi singur și să petreci acel timp de singurătate, sau mai bine zis **solitudine**, împreună cu Dumnezeu, să te bucuri de prezența Lui, gândindu-te la ceea ce va urma în viitor, în veșnicie.

Dr. Ileana Radu:

Eu trăiesc așa de intens, iar această trepidație, această frenezie le-o imprim și celorlalți. Acesta nu este neapărat un lucru benefic.

Abia când vezi ce efect are presiunea și stresul asupra celorlalți - și uneori ei nu sunt în stare să aibă aceeași toleranță ca și tine, ei nu sunt făcuți să funcționeze așa - abia când vezi ce efect are asupra lor, abia atunci te cercetezi și încerci să te controlezi.

Pentru mine este un exercițiu cotidian să încerc să transmit pace, calm, control și stăpânire de sine.

Asta însă nu înseamnă că nu-mi ies din fire. Îmi ies încă din fire și sunt... cu sânge pe sub piele... Dar uneori chiar faptul că mi se spune că reușesc să transmit aceste lucruri îmi arată că disciplina mea dă roade. Și este un exercițiu care rodește. Cred că în lumea în care trăim este nevoie să ne disciplinăm...

Reporter:

Care ar putea fi o definiție plastică a singurătății?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Aș încerca să o exprim în aceste cuvinte:

*O SINGURĂTATE ÎMPLINITĂ
este viața lui Dumnezeu în sufletul nostru.
O SINGURĂTATE NEÎMPLINITĂ
este lipsa vieții lui Dumnezeu,
este moarte, de fapt.*

Reporter:

Doamnă Ortansa Radu, acum sunteți văduvă, după o căsnicie fericită timp de 43 de ani. Credeți că vorba din popor care spune că singurătatea ucide, este valabilă?

Ortansa Radu, văduvă:

Noi avem o nădejde. Pentru noi viața pe pământ este o călătorie și o călătorie foarte scurtă. Ieri eram o fată și astăzi sunt o femeie în vârstă de 78 de ani.

În fiecare clipă aștept *să plec*, pentru că viața veșnică este dincolo de mormânt. Nu se termină la mormânt totul, ci noi mergem la Domnul, care ne-a pregătit un loc conform promisiunii Sale.

El este drept și credincios - ceea ce promite împlinește. Eu cred lucrul acesta și doresc ca toți cei care sunt de vârsta mea și mai în vârstă sau mai tineri decât mine, să-și pună nădejdea în Creatorul lor. Pentru că n-am venit pe lume pentru că am vrut și nu plecăm pentru că vrem. Toate le rânduiește Dumnezeu.

Lidia Iliesi:

Doamne, Tu mă cercetezi și mă cunoști. Mă știi de aproape. Sunt locuri unde nu pătrunde decât ființa dumnezeiască a Celui ce este Creatorul nostru. Am fost în câteva spații ascunse, de acest fel, și m-am simțit groaznic, până când, în apogeul suferinței, în singurătate, am auzit vocea Lui blândă, plină de tandrețe, ca o unduire de vânt în ziua toridă: „Nu te teme, ești ascuns în Mine!”.

Doar aici - în singurătate - putem fi în cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Este ca și cum Cel Preaînalt ne-ar spune:

„Vreau să-ți dau tot ceea ce e bun pentru tine:

*bunătate,
iertare,
apreciere,
dragoste,
milă,
iubire de oameni,
urechi care aud doar vocea Mea
și ochi în care să strălucească lumina Mea”.*

Singurătatea este locul și starea în care cu adevărat poți să NU fii singur. Poți fi numai tu cu Dumnezeu.

Reporter:

Ce a înțeles Tatiana Gongola din singurătate?

Tatiana Gongola, văduvă, mamă a doi copii:

Am înțeles că Dumnezeu este suveran și este în controlul tuturor lucrurilor. Nimic nu se întâmplă fără ca El să știe. Problema noastră este cum reacționăm la testele care vin.

Fiecare dintre noi scriem prin viața noastră o istorie. Problema este ce istorie scriu eu prin viața mea. Este ea o binecuvântare pentru mine, pentru familie, pentru cei din jur? Sau este altceva...

Reporter:

Doamne, fã-ne binecuvântare! De cele mai multe ori, dragul meu prieten, singurătatea nu este o opțiune, ci este ca un dat al sorții. Cei mai mulți oameni se regăsesc în această postură în pofida dorinței lor și în ciuda eforturilor susținute de a lega relații durabile în viață. În astfel de situații, sentimentele sunt contradictorii și de multe ori dureroase.

Dacă nu suntem persoane echilibrate în interior, greu putem să intrăm în armonie cu ceilalți. Și îi folosim de multe ori pe cei din jurul nostru ca pe niște cârje, ca să ne anesteziem suferința interioară. Când ceilalți lipsesc, îi considerăm pe ei responsabili de durerea pe care o simțim, însă cauza este alta. Trebuie să realizezi oportunitățile pe care le ai chiar **în starea în care te găsești**.

Un alt tip de singurătate este singurătatea omului aflat într-o boală terminală.

Am cunoscut o doamnă care avea cancer în fază terminală, dar a dorit să meargă la mare împreună cu soțul ei. A mers la mare, a mâncat pizza, s-a bucurat de soare, de apă și de nisip și apoi a murit după câteva luni, așa cum era de așteptat.

Dar a putut să găsească ceva pozitiv în singurătatea ei, chiar dacă se afla într-o stare terminală. A putut să identifice **bucuria** din singurătatea unei astfel de boli.

Ovidiu Bulzan, pastor:

Ne expunem singuri la o mulțime de pericole atunci când așteptăm de la oameni, de la împrejurări, de la imagine, când așteptăm de la foarte multe lucruri mai mult decât acele lucruri sunt chemate să dea, atunci când avem așteptări nelegitime de la lucruri și oameni care nu sunt făcuți sau făcute să ne dea tot.

Ei bine, momentele de solitudine, momentele de singurătate sunt momente în care, o dată ce înțelegem cum anume ne-a făcut Dumnezeu, începem să fim *liberi*, să NU mai *parazităm* pe cineva, ci, în sfârșit, **SĂ NE DĂRUIM CUIVA**.

Adriana Cosman:

Îmi amintesc că într-o dimineață, cam după vreo lună de la decesul fiului nostru, mă lovise un dor atât de mare de el încât am început să plâng, spunând: „*Vai, dragul meu copil, oare ce face el acum? Cât îmi este de dor de el!*”.

Soțul meu m-a mângâiat și mi-a spus: „*Ce să facă? Este pe marea de cristal, în fața tronului lui Cristos! Îi cântă slavă și glorie! Îi strigă împreună cu ceilalți sfinți:*

*‘Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru
să primești slava, cinstea și puterea,
căci Tu ai făcut toate lucrurile
și prin voia Ta stau în ființă
și au fost făcute!’ ”.*

Nu vă pot spune ce încurajare a fost pentru mine. Parcă au început să-mi curgă lacrimi de bucurie. Să-l văd pe piul meu îmbrăcat în glorie și-n slavă, izbăvit din lumea aceasta urâtă și murdară!

Și-mi doresc ca, mai devreme sau mai târziu, când Tatăl va crede că mi-am încheiat mandatul, să fiu și eu acolo, știind că el a plecat acolo și-i fericit.

Reporter:

Să revenim la diferența dintre singurătate și solitudine.

Gili Indrie, pastor:

Unii înțeleg greșit ideea de singurătate când o asociază cu deconectarea totală, dar cei mai mulți înțeleg că atunci când ești deconectat de alții, în mod voit, de fapt este solitudine.

Oamenii caută solitudinea, dar o caută cu un scop. Pe de o parte este deconectarea de viața tumultuoasă și de relațiile care sunt sufocante uneori, căutând odihna și recreerea, dar pe de altă parte Îl caută pe Dumnezeu.

Solitudinea este acea conectare 100% cu prezența și puterea lui Dumnezeu, în singurătate.

Reporter:

Și Mântuitorul le spune ucenicilor Lui:

„*Veniți singuri la o parte,
într-un loc pustiu,
și odihniți-vă puțin.*’

*Căci erau mulți care veneau și se duceau
și ei n-aveau vreme nici să mănânce” (Marcu 6:31).*

Vreau să te întreb, dragul meu prieten, dacă ai mâncat astăzi? Nu pe mașină sau pe drum, ci **în liniște**, acasă.

Scopul lui Dumnezeu nu este neapărat să ne simțim noi bine. El ne lasă să realizăm sentimentul de singurătate, să realizăm cât de disperați suntem fără El.

Fata nemăritată, soțul sau soția abandonată, bărbatul ai cărui prieteni s-au căsătorit iar el nu și-a găsit încă o soție, copilul părăsit de părinți, părinții ai căror copii nu-și mai amintesc de ei, toți aceștia cunosc singurătatea. Există și oameni care aleg să fie singuri, dar majoritatea NU au ales, ci a fost ceva forțat.

Apoi mai este presiunea celorlalți. Chiar dacă ajungi la o anumită înțelegere cu tine însuși și faci liniște în tine însuși pe tema singurătății, te-ai simți mult mai bine dacă măcar cei din jur nu te-ar trata cu înțepături sau cu întrebări de genul: „*Da’ tu nu te mai măriți? Tu nu te mai însori?*”.

Să facem acum o ultimă incursiune în lumea copilăriei.

Dr. Ileana Radu:

Eu lucrez cu copii și sunt la rândul meu mamă. Sunt o mamă care am făcut foarte multe greșeli și care am foarte multe lipsuri, dar știu că un copil are nevoie de o prezență reală, are nevoie de comunicare.

Ori dacă tu, ca și părinte, ești lângă el, dar, de fapt, mintea îți este la pacienți, la terapii, la tot ce avem noi de făcut important, semnificativ și glorios, și la toate celelalte pe care le știm noi bine, dar în imediata noastră apropiere sunt copiii, este soțul, sunt relațiile în care trebuie să investim, dar nu avem timp pentru acestea..., atunci...

Liviu Râmneanțu, tânăr necăsătorit:

Recomand călduros, ca soluție adevărată împotriva unei singurătăți rele, o relație personală cu Dumnezeu, căutarea lui Dumnezeu. Când ești singur fizic poți să te bucuri, prin puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt te poate ajuta foarte mult să te bucuri în acele momente și să te gândești la lucrurile cerești, la lucrurile veșnice, la lucrurile spirituale.

Reporter:

Cum se poate clasifica singurătatea?

Radiana Cordoș, consilier creștin:

Există SINGURĂTATE DUREROASĂ
și există SINGURĂTATE ÎMPLINITĂ.

Părerea mea este că oamenii care ajung să-și lege situația vieții lor și singurătatea vieții lor de Dumnezeu, ajung în viața aceasta la o împlinire lăuntrică, interioară, care îi ajută să spună un **da** singurătății lor, adică planului lui Dumnezeu pentru viața lor. În clipa aceea

**mulțumirea,
bucuria
și pacea,**

pe care Dumnezeu le oferă din ființa Lui, le umple ființa și ei nu mai sunt singuri. **Ei nu mai sunt singuri!**

Ovidiu Bulzan, pastor:

Dacă ar fi să tratăm singurătatea între profilaxie și terapie, atunci aș spune că eu cred că este rău să fii însingurat sau alienat sau părăsit, dar în același timp cred că în fiecare dintre noi există un loc pe care Dumnezeu l-a lăsat ca loc de întâlnire cu El.

Atunci când vorbim despre un om solitar, vorbim despre un om care este foarte aproape de a stabili un moment de întâlnire cu Dumnezeu.

Așa că, atunci când vorbim despre a fi singur, eu nu găsesc că este rău ca omul să fie singur din când în când. Nu însingurat, nu părăsit, nu alienat, ci solitar din când în când, pentru a-și putea restabili relația *pe verticală*.

Reporter:

Dragul nostru cititor, când Mântuitorul Isus Cristos era în fața morții, când trebuia să-Și dea viața ca jertfă pentru mine și pentru tine, de bunăvoie și nesilit de nimeni, El știa că va fi SINGUR. Dar era absolut **sigur** de relația Lui *pe verticală*.

Eli Henteș, părăsită de soț, fostă actriță:

Scopul primordial al lui Dumnezeu este acela de a ne lipsi total inima de El, de a ne maturiza spiritual, de a-L cunoaște mai bine pe El, de a face voia Lui. Am decis să fac voia Lui. Am decis să mă implic. Am decis să mă implic în viețile altora.

Reporter:

Implică-te și tu, dragul nostru prieten. Eu mă bucur că am ajuns până în acest punct. Până aici Dumnezeu ne-a ajutat.

M-aș bucura din suflet să știu că am putut să aducem, cu acest documentar, o *lacrimă* de speranță în sufletul tău, o *picătură*, ca să nu-i spunem lacrimă.

Sper că am putut să aducem puțină bucurie, puțină nădejde și încurajare. Ne-am bucura din tot sufletul dacă ai luat decizii majore citind această carte, chiar dacă ești singur.

În primul rând să decizi să faci din singurătatea ta un prilej de apropiere de Dumnezeu, apoi să decizi să te implicii în viețile celorlalți.

Îți mulțumim din suflet că ai participat la această „*masă de dragoste*” deosebită, cum ne-ar plăcea să numim acest documentar despre singurătate. Dorim binecuvântarea lui Dumnezeu peste tine, peste familia ta, peste viața ta, peste inima, peste mintea și, bineînțeles, peste singurătatea ta.

Fie ca Dumnezeu să-ți umple viața!
Dumnezeu să te binecuvânteze!

Radio Vocea Evangheliei - Timisoara

Tel. 004 - 0256 - 217.212

Mobil: 004 - 0728 - 276.516

E-mail: rvetimisoara@hotmail.com

ciobotaioan@yahoo.com